

น.ศ. เครือฟ้า พันมะลี

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนโพธิ์บางวิเทศ อ. โพธิ์บาง จ. ศรีสะเกษ

### เมื่อยังเป็นเด็ก

ผ้าสีขาวเป็นผ้าที่ดูสะอาด トラบใดที่ยังไม่มีใครเอาสีไปป้ายมันก็จะแลดูบริสุทธิ์ แต่เมื่อใดที่ผ้าถูกป้ายสีลงไปตามรูปแบบของแต่ละคน ผ้าก็จะดูเด่นและมีสีสันสวยงามตามรูปแบบที่ต้องการของแต่ละคน แต่ผ้าบางชิ้นก็ออกมาเป็นรูปแบบที่ไม่ต้องการ ด้วยเหตุผลเช่นนี้เราจึงได้เปรียบเทียบผ้าสีขาวกับความบริสุทธิ์ไว้เคียงสากับเด็กๆ

เด็กเป็นอดีตของหลายๆ คน และก็อาจเป็นปัจจุบันของเด็กหลายๆ คนในสังคมเช่นกัน สำหรับความเป็นเด็กในอดีตของข้าพเจ้าที่เพิ่งผ่านมาได้ไม่นานนัก เมื่อเปรียบเทียบกับชีวิตของคนส่วนใหญ่ในสังคม เป็นช่วงชีวิตที่สนุก ไม่ต้องรับรู้หรือเคียดแค้นกับหลายๆ เรื่องในชีวิต โดยเฉพาะชีวิตความเป็นอยู่ ซึ่งเป็นปัญหาสำคัญของผู้ใหญ่ เด็กๆ จะเป็นวัยที่สนุกสนานกับการเล่นเป็นส่วนใหญ่ ในโลกของความเป็นจริงพวกเขาอาจจะต้องมีขอบเขตจำกัดในหลายเรื่อง เพราะด้วยความที่ยังเป็นผู้เยาว์ที่ยังไม่สามารถรับผิดชอบตัวเองได้ แต่พวกเขาก็มีโลกที่จินตนาการขึ้นมาอย่างสวยงามไร้ขอบเขตจำกัด แต่นอกจากความสนุกสนานที่คนอยู่ในวัยเด็กจะได้รับนั้นก็อาจจะมีชีวิตกลุ่มเล็กๆ ที่ยังต้องลำบาก ปากกัดตีนถีบ คินรนเอาชีวิตรอดไปโดยไม่มีจุดหมาย

วัยเด็กในอดีตของหลายๆ คน อาจจะมีเหตุการณ์ที่สร้างความประทับใจจนมีอาถรรพ์แตกต่างกันไป สิ่งที่น่าประทับใจเหล่านี้ เมื่อเรานึกถึงหรือนึกถึงเมื่อใด เราจะมียิ้มเล็กน้อยทำให้เรามีความสุขขึ้นมา แต่บางสิ่งที่น่าเป็นทุกข์ในชีวิตในวัยเด็กเราก็คงจะหลงลืมไป ข้าพเจ้าจึงได้ไปค้นหนังสือสองเล่มมาอ่าน เล่มแรกคือ *เพลงดวงดาว* ที่เขียนโดย วาวแพร และเล่มที่ 2 คือ *ช่วงสำราญ* ที่เขียนโดย เคือนวาค พิมวนา มาแนะนำให้กับผู้ที่รักการอ่านที่ยังไม่เคยได้สัมผัสกับวรรณกรรมสองเล่มนี้ ซึ่งเป็นงานเขียนเกี่ยวกับเด็กทั้งสองเล่ม แล้วท่านอาจจะได้รู้พื้นความรู้สึเมื่อยังเป็นเด็กของท่าน และอาจจะเข้าใจชีวิตของเด็กๆ ที่เป็นฐานรากของสังคมมากขึ้น นอกจากนี้ท่านผู้อ่านอาจจะได้แง่คิดหรือมุมมองที่ต่างออกไปจากเดิม ที่ผู้เขียนได้จำลองภาพชุมชนของมนุษย์บนโลกไว้ให้ท่านผู้อ่านสร้างจินตนาการตามได้อย่างชัดเจน

จินตนาการที่แสนสวยและความฝันวัยเยาว์ของเด็กได้ถูกถ่ายทอดผ่านทางงานเขียนที่ท่านผู้รักการอ่านไม่ควรพลาดหนังสือเล่มนี้ คือ *เพลงดวงดาว* เขียนโดยวาวแพร ซึ่งเป็นนักเขียนวรรณกรรมเยาวชนที่ได้สร้างสรรค์ผลงานที่มีคุณค่าต่อสังคมออกมาหลายเรื่อง โดยเฉพาะ *ผีเสื้อและดอกไม้* เด็กชายจากดาวอื่น ที่เป็นวรรณกรรมที่ควรเผยแพร่และส่งเสริมให้เป็นหนังสือที่อ่าน *เพลงดวงดาว* สามารถอ่านได้ทุกเพศทุกวัย ถึงแม้ว่าผู้เขียนได้สื่อผ่านทางเด็กหญิงตัวน้อยก็ตาม

*เพลงดวงดาว* เป็นงานเขียนที่เป็นแนวจินตนาการและความฝันของเด็กหญิงที่ชื่อ อ้อมเดือน ซึ่งเป็นเด็กหญิงที่มีความพิเศษอยู่ในตัวหลายอย่าง เมื่อเทียบกับเด็กๆ ในวัยเดียวกัน นั่นคือ เป็นเด็กที่เก่ง ฉลาด มีความคิดรอบคอบ และที่สำคัญผู้เขียนได้สื่อให้เห็นชัดคือความดีที่มีอยู่ในตัวของอ้อมเดือน และเพราะความดีนี้เองทำให้อ้อมเดือนได้พบเจอกับสิ่งดีๆ ในชีวิตทั้งยามตื่นและยามฝัน แล้วในที่สุดอ้อมเดือนก็ได้พบกับสิ่งที่เธอปรารถนามากที่สุด ก็คือ แม่ของเธอที่ได้จากไปอยู่บนดาวอีกดวงหนึ่ง ซึ่งเป็นดวงดาวของคนดีที่เรียกว่าดาวเหนือ นอกจากนี้ผู้เขียนยังได้สื่อถึงสังคมของเด็กๆ ที่แสนจะสนุกสนาน จึงเหมาะสำหรับผู้รักการอ่านทุกท่านที่พร้อมจะย้อนอดีตไปสู่ความประทับใจในวัยเด็กอีกครั้ง โดยเฉพาะผู้รักการอ่านที่อยู่ในวัยเยาวชน เพราะวาวแพรเป็นนักเขียนวรรณกรรมเยาวชนที่สวมวิญญาณของความเป็นเด็กได้อย่างยอดเยี่ยม

ภาษาที่วาวแพรได้สื่อออกมานั้นเข้าใจง่าย เมื่อมารวมกันเป็นเล่มก็ทำให้เนื้อเรื่องสนุกสนาน น่าสนใจ อยากอ่านต่อไปเรื่อยๆ แต่เจตนาที่แท้จริงคือต้องการให้เห็นถึงพลังแห่งความคิดและความกล้าหาญ จึงสมควรอย่างยิ่งที่เด็กๆ จะ

ได้อ่านงานเขียนที่มีคุณภาพเช่นนี้ หนังสือเพลงดวงดาว ยังได้สร้างกำลังใจให้คนทำความดี มีความฝัน และพร้อมจะเดินทางไปสู่ฝัน

ข้าพเจ้าได้รู้จักหนังสือเพลงดวงดาว โดยเริ่มจากนิสสัยของการเป็นผู้รักการอ่าน จึงได้พบหนังสือที่ห้องสมุดประชาชนของอำเภอ ข้าพเจ้าได้หยิบหนังสือเล่มนี้ออกมาก็เพราะว่าภาพและสีสันหน้าปกที่ดึงดูดความสนใจพร้อมกับประโยคที่ทำให้สะดุดตา “จินตนาการแสนสวยและความฝันวัยเยาว์” จึงได้ลองหยิบมาอ่าน เมื่อได้อ่านหน้าแรก ก็มีหน้าสอง สาม... ตามมา ข้าพเจ้าแทบไม่อยากวางหนังสือลง เพราะตัวหนังสือในแต่ละหน้านั้น ได้ดึงให้ข้าพเจ้าสนใจจนวางไม่ลง และเพราะความสนุกสนานที่ผู้เขียนได้สื่อผ่านตัวละครทุกตัวอย่างสมจริงและเหนือจินตนาการ นอกจากนี้ผู้เขียนยังได้เว้นช่องว่างไว้ให้ผู้อ่านได้เข้าไปมีส่วนร่วมในเรื่องนี้ได้ ทำให้ระหว่างที่เราอ่านอยู่นั้นเหมือนกับได้ผจญภัยไปพร้อมกับตัวละคร โดยเฉพาะตอนที่นกเหยี่ยวและจิ้งหรีดพาอ้อมเดือนไปพบกับแม่ที่ควาเหนือ แล้วได้พบเห็นท้องฟ้าที่กว้างไกลพร้อมกับได้พูดคุยกับดวงจันทร์ ทำให้ได้รู้เรื่องใหม่ๆ ต่างๆ

ข้าพเจ้าขอแนะนำหนังสือเล่มนี้กับผู้ที่รักการอ่านทุกท่านที่ต้องการจะร่วมเดินทางไปกับจินตนาการที่แสนสวยและความฝันวัยเยาว์ พร้อมกับความรักที่บริสุทธิ์ระหว่างอ้อมเดือนกับสัตว์ต่างๆ ที่ได้ใช้ความคิดเป็นสื่อในการคบกัน แล้วท่านก็จะได้เข้าไปในโลกจินตนาการและร่วมผจญภัยไปกับพวกเขา

สำหรับหนังสือเล่มที่ 2 ที่ข้าพเจ้าจะแนะนำท่านผู้รักการอ่าน เป็นงานเขียนประเภทชีวิตที่ชวนให้เราอดคิดไม่ได้ สะท้อนให้เห็นถึงสภาพสังคมในชุมชนเล็กๆ ที่เกือบจะถูกหลงลืมไป และรอคอยวันเวลาที่ทะเล้นหาย ไร้การจดจำรำลึก ทว่าชุมชนแห่งนี้ประกอบขึ้นด้วยชีวิตของชนชั้นสามัญธรรมดาที่ได้ปรับเปลี่ยนโฉมหน้าจากอดีตมาปัจจุบัน แต่กระนั้น “ราก” บางอย่างก็หาได้ถูกขุดไถ่นอนจนสิ้นซากไม่ ภาพของชุมชนได้ถูกจำลองขึ้นเป็นสังคมไทยร่วมสมัย แต่ยังแฝงนัยแห่งการวิพากษ์วิจารณ์สังคมปัจจุบันไว้อย่างแนบคาย

ช่วงสำราญ ที่เขียนโดย เดือนวาด หิมวนา ซึ่งเป็นนักเขียนที่มองสังคมในหลายๆ มุม และมองลึกลงไปจนถึงแก่นแท้ของสังคม ทำให้ได้แง่คิดที่น่าสนใจและต่างออกไป ช่วงสำราญจึงเป็นงานเขียนที่คู่มีรสชาติและเข้มข้นด้วยเนื้อหาที่เดือนวาดได้สื่อออกมา ดูเป็นงานเขียนที่ค่อนข้างหนัก แต่มีคุณค่าอ่านอย่างยิ่ง แสดงให้เห็นถึงรอยร้าวบนฐานรากของสังคม ครอบครัวแตกแยก พ่อแม่แยกย้ายไปคนละทิศคนละทาง ทั้งให้ชีวิตน้อยๆ อายุเพียง 5 ขวบรอคอยผู้ที่เป็นพ่อหรือแม่ กลับมาอย่างมีหวังแต่ก็ไร้แวว ทว่าสังคมที่ยังไม่ได้ขุดไถ่นอนรากแห่งความเอื้อเฟื้อ โอบอ้อมอารี เสียสละ จึงทำให้เด็กชายกำพล ช่วงสำราญ ได้มีที่หลบที่นอนมีอาหารกินครบทุกมื้อ มีชีวิตที่สนุกสนานเหมือนกับชีวิตของเด็กทั่วไปในสังคม นั้นโดยปราศจากบิดามารดาเลี้ยงดู ความเมตตาของผู้ใหญ่ใดๆ คนที่มีต่อเด็กชายกำพล ทำให้เขาไม่รู้สึกรู้ว่าขาดพ่อและแม่ เขาได้เรียนรู้ถึงสังคมรอบข้างและมีประสบการณ์ชีวิตที่เหนือกว่าเด็กทั่วไปทำให้เขาเป็นคนพิเศษไม่เหมือนใคร

นอกจากจะบรรยายถึงเรื่องราวของชีวิตได้อย่างดีเยี่ยมแล้ว ช่วงสำราญ ยังเป็นงานเขียนที่ได้สื่อถึงความคิดอ่านและความฝันของเด็กๆ สังคมเล็กๆ ของเขาที่ดูแสนจะวิเศษ ผู้ใหญ่อาจคิดไม่ถึง ความรักและความดีที่ผู้ใหญ่มอบและสั่งสอนให้แก่พวกเขา

ข้าพเจ้าได้อ่านช่วงสำราญตั้งแต่หน้าแรกจนถึงหน้าสุดท้าย น้ำตาได้ซึมออกมาเมื่อเริ่มต้นอ่านแล้วก็เริ่มเข้มข้นขึ้นเรื่อยๆ ข้าพเจ้ารู้สึกประทับใจและศรัทธาในงานเขียนช่วงสำราญ มาก และอยากจะเชิญชวนให้ท่านผู้รักการอ่านทุกท่านลองหยิบหนังสือเล่มนี้มาเปิดอ่าน มาเรียนรู้และเข้าใจสภาพสังคมร่วมสมัยที่ เดือนวาด หิมวนา ได้จินตนาการขึ้นมา โดยไม่ได้มองโลกในแง่ร้ายหรือคิดเงินเกินไป จึงเป็นสังคมที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริง และมาสัมผัสกับความรักและสายใยแห่งความเอื้ออาทรในช่วงสำราญ

การอ่านหนังสือเป็นการเปิดโลกทัศน์ของเราให้กว้างขึ้น เราสามารถท่องเที่ยวรอบโลกได้ โดยการท่องเที่ยวไปหนังสือ หนังสือทุกเล่มที่เราอ่านล้วนมีประโยชน์สำหรับเรา อยู่ที่ว่าเราจะสามารถค้นหาประโยชน์ในหนังสือที่เราอ่าน

ออกมาได้มากนักยิ่งใด หากเราเลือกอ่านหนังสือที่มีประโยชน์มากๆ เราจึงจะได้รับประโยชน์จากหนังสือมาก และนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์กับตัวเองได้มาก เพื่อที่จะสร้างความสำเร็จให้กับตัวเอง ผู้ที่ประสบความสำเร็จในตัวเองหลายท่านก็ล้วนแล้วแต่เป็นผู้ที่มีนิสัยรักการอ่าน ข้าพเจ้าขอเชิญชวนทุกท่านหันมาปลูกนิสัยรักการอ่านให้เกิดขึ้นกับตัวท่านเอง แล้วลองหยิบอ่านหนังสือสองเล่มที่ข้าพเจ้าได้แนะนำไปแล้วข้างต้นคือ เพลงดวงดาว และช่วงสำราญ

“โลกของคนที่ไม่เคยเหงา คือโลกของคนที่อ่านหนังสือ”

---

ค.ญ. จันทมนี ถือเงินทอง

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย นนทบุรี

### ชีวิตและบทกวี

กวีนิพนธ์เป็นหนังสือประเภทหนึ่งที่มีเนื้อหาและใจความลึกซึ้งกินใจผู้อ่าน แต่ปัจจุบันกวีนิพนธ์กลับได้รับความสนใจน้อยลง เนื่องจากผู้อ่านสนใจหนังสือประเภทนิตยสารและหนังสือแฟชั่น บุคคลส่วนใหญ่ที่สนใจหนังสือประเภทดังกล่าวได้แก่พวกนักเรียนและนักศึกษา ที่จะเป็ความหวังของชาติในอนาคต ดังนั้นเราจึงควรปลูกฝังเยาวชนเหล่านี้ ให้หันมาสนใจหนังสือที่มีประโยชน์และมีสาระมากขึ้น

ใบไม้ที่หายไ้ และเพียงความเคลื่อนไหว เป็นหนังสือประเภทกวีนิพนธ์ที่มีประโยชน์ ให้ข้อคิด และมีค่ายังสำหรับผู้ที่เริ่มค้นอ่านหนังสือ เพราะเนื้อหาส่วนใหญ่จะเปรียบเทียบธรรมชาติกับการดำเนินชีวิตที่ผู้แต่งได้ประสบพบมาในช่วงเวลาต่างๆ จึงทำให้บทกวีได้สะท้อนถึงชีวิตที่บางครั้งพบกับความสุข ความทุกข์ ความยากลำบาก ความเปล่าเปลี่ยวเดียวดาย ความวิตกกังวล ฯลฯ ซึ่งทุกสิ่งที่ได้กล่าวมานี้คือ ชีวิต

ใบไม้ที่หายไ้ เป็นบทกวีที่พรรณนาถึงการดำเนินชีวิตที่ได้นำธรรมชาติมาเปรียบเทียบให้เห็นว่า มนุษย์และธรรมชาตินั้นต้องพึ่งพาอาศัยกันจึงจะอยู่ด้วยกันได้ และมีการบรรยายถึงเหตุการณ์ทางการเมือง ซึ่งเป็นความคิดเห็นและแง่มุมของผู้หญิงซึ่งบทกวีที่ถ่ายทอดออกมาจึงมีเนื้อหาไพเราะ อ่อนโยน แต่แฝงความหนักแน่นไว้ภายใน รวมไปถึงรูปเล่มก็มีรูปภาพเกี่ยวกับธรรมชาติจึงทำให้สอดคล้องกันได้อย่างดีเช่นกัน

“จุดหมาย” เป็นบทกวีที่กล่าวถึงการทำให้เป็นจริง โดยการที่จะทำสิ่งใดหรือการเปลี่ยนแปลงอะไร จะต้องปฏิบัติด้วยตนเอง ไม่หวังพึ่งผู้อื่น

ไม่เคยมีรุ่งงามในความฝัน  
ไม่มีวันสุขปริ่มลิ้มทุกข์ให้  
ไม่ต้องการคำหวานล้ำค่าใคร  
ไม่ยากได้สิ่งมายาคำนิยม

บทสุดท้ายของกวีได้ให้ข้อคิดไว้ว่า ถ้าฝันสิ่งใดไว้ก็จะต้องทำให้เป็นจริง ถ้าทำได้เช่นนั้นแล้ว ไม่ว่าจะเป็ใคร มาจากไหน ถ้ามีฝันแล้วกล้าทำ ทุกสิ่งที่ได้ฝันไว้ก็จะประสบความสำเร็จ

ทั้งหมดนี้มิใช่เพียงความฝัน  
หากยึดมั่นจะรู้ถึงจุดหมาย  
รอผู้กล้าเท่าที่มีช่วยคลี่คลาย  
จะมงายหรือถูก-ต้องขอลองดู

จิระนันท์ พิตรปรีชา, 2515

กวีได้เปรียบเทียบตัวเรากับต้นไม้ได้เป็นอย่างดี ในบท “ชีวิตและเงื่อนไข” ถึงเราจะถูกคิดเตียนเรื่องใดๆ ก็ตามก็ต้องอ่อนหวาน อ่อนโยน เช่นเดียวกับต้นไม้ที่ดูตามลม ถ้าเราอยากประสบความสำเร็จก็ต้องอดทน อดกลั้น และยืนหยัดให้ถึงที่สุด เณเช่นต้นไม้ที่ทนอยู่กลางแดด ลม ฝน และพายุ ที่โหมกระหน่ำเข้ามา โดยต้นไม้ไม่แสดงปฏิกิริยาโต้ตอบ ถ้าปฏิบัติได้เช่นนี้ เราก็จะเปรียบได้กับต้นไม้ที่อยู่ได้อย่างมั่นคง

แล้วชีวิตอ่อนใส เชื้อไขใบไม้  
ค่อยพลิกไหว พบละอองของแดดอ่อน

บทเริ่มต้น คมลีลา ความอาทร  
ผลิบานก่อนใบชาทบลงดิน

จิระนันท์ พิตรปรีชา, 2524

หนังสืออีกเล่มหนึ่งที่ข้าพเจ้าขอแนะนำก็คือ *เพียงความเคลื่อนไหว* ซึ่งบทกวีในหนังสือเล่มนี้ได้บรรยายถึงการดำเนินชีวิตที่ส่วนใหญ่มีเนื้อหาเกี่ยวกับความรุนแรงทางสังคมและการเมือง โดย เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์ ได้โน้มน้าวจิตใจผู้อ่านให้เห็นถึงนามธรรมที่เกิดขึ้นจริงในสังคมไทยว่าอุดมการณ์เป็นสิ่งที่แทนหัวใจมนุษย์ได้ ซึ่งนี่ก็คือทัศนคติของผู้ชายที่มองการเมืองไทย หนังสือเล่มนี้มีใช้มีเพียงแค่ภาษาไทยเท่านั้น ในช่วงท้ายเล่มยังมีภาคภาษาอังกฤษอีกด้วย ซึ่งแสดงให้เห็นว่าไม่ใช่แค่คนไทยเท่านั้นที่สนใจกวีนิพนธ์ แต่ชนชาติอื่นๆ ก็ให้ความสนใจกวีนิพนธ์เช่นกัน

“กระรอกขาว” เป็นบทกวีบทหนึ่งที่กล่าวถึงสัตว์ป่าที่น่ารัก น่าเอ็นดู คือกระรอก แต่เนาวรัตน์กลับนำกระรอกมากล่าวถึงการใช้ชีวิตที่รุนแรง คือการนำกระรอกมาใส่กรงและให้อยู่ภายใต้อำนาจนั้น ถึงกระรอกจะวิ่งหาทางออกเพียงใดก็ไม่สามารถออกได้

หาพบยังกระรอกเอ๋ย  
หนทางที่เข้าเคยสร้างขึ้นได้  
ทางยาวที่เข้าสู่สูญเสียไป  
ใครกันจับเจ้าใส่ไว้ในกรง

เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์, 2518

และเหตุการณ์ก่อน 14 ตุลาคม เนาวรัตน์ได้ถ่ายทอดเรื่องราวเกี่ยวกับนักแสวงหา ซึ่งจะแสวงหาสิ่งที่มีความสุขสบาย แต่ในโลกของความเป็นจริงนั้นเป็นสิ่งที่โหดร้าย และมีสิ่งที่ชั่วร้ายอยู่รอบนักร และที่มักมีคนพูดเสมอว่า การกระทำอย่างนั้นจะเกิดความสุข สิ่งที่ถูกมาคือสิ่งลงดา บทกวีนี้คือ “พระจันทร์ที่ไร้เงา”

|                    |                       |
|--------------------|-----------------------|
| ท่านนักแสวงหา      | ท่านผู้มากับความใหม่  |
| ท่านประสงค์สิ่งใด  | และมีได้ดังประสงค์    |
| โลกนี้ล้วนร้อนร้าย | ทวนทวนอยู่ในกรง       |
| กรอบวัดจำกัดวง     | ให้ท่านวิ่งอยู่ทุกวัน |

เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์

โลกของเราถูกสร้างมาเป็นอย่างดีเพื่อให้การดำเนินชีวิตสอดคล้องกับธรรมชาติ ถึงแม้ว่าจะไม่มีผู้ใดมากำหนดก็ตาม แต่ผู้ที่นำการดำเนินชีวิตและธรรมชาตินี้มาผูกมัดรวบรวมเป็นบทกวี ถือว่าเป็นผู้ที่มีความสามารถมาก ถึงแม้ทุกวันนี้จะมีผู้ให้ความสนใจกวีนิพนธ์ไม่มากนักก็ตาม แต่ จิระนันท์ พิตรปรีชา และ เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์ กลับนำข้อนี้มาเป็นจุดสนใจให้ผู้อ่านมาสนใจกวีนิพนธ์อีกครั้ง

ที่ข้าพเจ้านำหนังสือทั้งสองเล่มมาแนะนำ เพราะ *ใบไม้ที่หายไป* และ *เพียงความเคลื่อนไหว* เป็นบทกวีที่สอดคล้องกันได้อย่างดี ตรงที่ผู้แต่งได้นำประสบการณ์และเหตุการณ์ที่ได้ประสบพบมา รวมทั้งการนำแง่คิดและทัศนคติมาใช้ในการแต่งบทกวีด้วย ผู้แต่งได้ใช้ภาษา ถ้อยคำ และกลวิธีการเขียนที่มีพลังถ่ายทอดอารมณ์ของผู้เขียนสู่ผู้อ่าน บทกวีที่ออกมาจึงมีความสมบูรณ์อย่างที่สุด

การเลือกหนังสือกวีนิพนธ์มาอ่านเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดกับตนเองนั้น ผู้อ่านต้องเข้าใจความหมายที่แฝงไว้ในบทกวีนั้น รวมทั้งการใช้ถ้อยคำที่ทำให้บทกวีมีความโดดเด่น น่าอ่าน และแฝงคติที่ดีไว้ ซึ่ง *ใบไม้ที่หายไป* และ *เพียงความเคลื่อนไหว* มีคุณสมบัติที่กล่าวแล้วมาทั้งหมด ดังนั้นหนังสือทั้งสองเล่มนี้จึงเหมาะสมอย่างยิ่งสำหรับผู้รักการอ่าน

ค.ช. ชนัคฆ์ พงษ์พานิช

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย นนทบุรี

### บทกลอนซ่อนแง่คิด

เคยค้นหาความหมายของคำว่าชีวิตบ้างไหม ชีวิตคืออะไร ทำไมเราต้องมีชีวิตอยู่...หนังสือสองเล่มนี้คือคำตอบทั้งหมด

ทุกๆ วันมนุษย์ทุกคนตื่นเช้าขึ้นมาเพื่อทำกิจวัตรต่างๆ สายๆ ก็ออกไปทำงาน บ้างก็ออกไปเรียน ตกเย็นก็กลับบ้าน รับประทานอาหาร อาบน้ำและเข้านอน สิ่งเหล่านี้เรียกว่ากิจวัตรประจำวัน เคยสงสัยไหมว่าเราทำสิ่งเหล่านี้ทำไมและเพื่อใคร ข้าพเจ้าอยากให้ทุกๆ คนลองมองย้อนกลับไปในอดีตและค้นหาสิ่งที่เรียกว่า สังคมแห่งชีวิต

ธรรมชาติคือผู้สร้างโลกใบนี้ กล่าวง่ายๆ ว่าธรรมชาติเป็นเจ้าของโลกใบนี้ ทุกคนเกิดมาเพื่อใช้หนี้ พื้นดิน สายน้ำ ท้องนา ผืนฟ้า ต้นหญ้า ทั้งสิ้น

เกิด แก่ เจ็บ ตาย เป็นเงื่อนไขที่ธรรมชาติตั้งไว้ให้มนุษย์เดินตาม เราหนีไม่ได้ เลี่ยงไม่ได้

ชีวิตของมนุษย์จะประกอบด้วยความรู้สึก ไม่ว่าจะเป็นความรัก ความเจ็บ ความโกรธ ความหวัง ความท้อแท้ ความพยายาม เป็นต้น ทุกคนมีสิ่งเหล่านี้เท่ากันแต่ใช้ไม่เท่ากัน บางคนใช้ถูก บางคนใช้ผิด เราจึงควรปรับเปลี่ยน ประยุกต์ ให้สอดคล้องกับตนเองและสังคม

ชีวิตคือความไม่แน่นอน เราเลือกไม่ได้ หักไม่ได้ และเปลี่ยนแปลงไม่ได้

สิ่งที่ข้าพเจ้าได้กล่าวไว้ในข้างต้นคือเรื่องราวที่เรียงร้อยเป็นบทกลอน ถักทอผ่านความงดงามแห่งธรรมชาติจารึกอยู่ในหนังสือสองเล่มที่ข้าพเจ้าจะนำเสนอต่อไป

ในปัจจุบันมนุษย์มีความคิดแปลกใหม่ ยิงนานเข้าจิตใจคนยิ่งดำซำมากขึ้น มักมีข่าวร้ายขึ้นหน้าหนึ่งอยู่เสมอ ไม่ว่าจะเป็นการชิงทรัพย์ ฆาตกรรม ทำร้ายสตรีและเด็ก เป็นต้น ข้าพเจ้าจึงอยากให้ทุกท่านได้อ่านหนังสือสองเล่มนี้ เพื่อเป็นการสร้างจิตสำนึกที่ดีแก่สังคมและเยาวชนทุกคน

ต้องยอมรับว่าหนังสือสองเล่มนี้เป็นหนังสือที่จะเข้าใจได้ยาก โดยเฉพาะการใช้ศัพท์ แต่ข้าพเจ้ามีแนวคิดว่าหากสิ่งใดที่เข้าใจยากนั้นย่อมทำให้เราไปใช้สมองมากจะทำให้สมองเราแตกฉาน การอ่านหนังสือที่เข้าใจได้ยาก สองเล่มนี้ไม่ได้สร้างแค่จิตสำนึกอย่างเดียว แต่ยังเป็นการฝึกสมองไปในตัวอีกด้วย ถ้าหากเรามีพจนานุกรมภาษาไทยสักเล่ม เมื่อเราอ่านพบคำที่ไม่ทราบความหมายก็เปิดหา จะเป็นการเรียนรู้ศัพท์ใหม่ๆ อีกด้วย ล้วนแต่เป็นประโยชน์แก่ตนเองทั้งสิ้น

ใบไม้ที่หายไป เป็นหนังสือประเภทวินิพนธ์ ประพันธ์และถักทอเรื่องราวโดยคุณจิระนันท์ พิตรปรีชา

ใบไม้ที่หายไป เป็นหนังสือเชิงบันเทิงเรื่องราวชีวิตช่วงหนึ่งของผู้ประพันธ์ โดยผู้ประพันธ์ต้องการสื่อความหมายถึงอุดมคติของหนุ่มสาว ปรัชญาชีวิต รวมไปถึงสตรีและคำว่าแม่ ผ่านบทกลอนแห่งธรรมชาติ

ผู้ประพันธ์ได้นำเอาธรรมชาติมาโยงใยกับคุณธรรมจริยธรรมที่ต้องการสื่อ บทกลอนที่ผู้ประพันธ์สรรค์สร้างขึ้นนั้นให้ความรู้ถึงผืนป่า สายลม ลำธาร ละอองดอกไม้ แมลงตัวน้อยๆ อย่างละมุนละไม อ่อนหวาน แต่ก็ยังมีความเข้มแข็ง ดังภูผาผสมผสานกันอย่างลงตัวที่สุด

หมอบพับเพียบเลียบริมน้ำปริ่มฝั่ง

ตะแกงฝั่งนิยายเพลินจากเนินหญ้า

ระบำมดคลเคลี้ยวลิ้นคีชวดา

หยาดน้ำฟ้าลากลิ้งทิ้งใบบอน

(ห้วงคำนึง)

เรามองโลกสดใสในวันนี้

ด้วยใจที่อ่อนวัยไร้เคียดสา  
ทุกสิ่งช่วยอวยสุขทุกเวลา  
หากวันหน้าเป็นอย่างไร... ไม่อาจรู้

(ห้วงคำนึง)

นอกจากนี้ยังสื่อความหมายของคำว่าสตรีไว้อย่างเข้มแข็งอีกดังเช่นบทกลอนนี้

สตรีมีชีวิต

ดีจรรยผิด้วยเหตุผล  
คุณค่าเสรีชน  
มิใช่ปรนการามรณ์  
ดอกไม้มีหนามแหลม  
มิใช่ขี้มคยคนชม  
บานไว้เพื่อสะสม  
ความอุดมแห่งแผ่นดิน

(อหังการของดอกไม้)

หากท่านเป็นคนหนึ่งที่หลงใหลในธรรมชาติ และมนต์เสน่ห์แห่งบทกวีก็ไม่ควรปล่อยให้หนังสือเล่มนี้หลุดมือไปแน่นอน

หากจะพูดถึงหนังสือที่ใช้ถ้อยคำในการพรรณนาความรู้สึก ได้อย่างงดงามนั้นเห็นจะไม่พ้น *ปณิธานกวี*

*ปณิธานกวี* เป็นหนังสือประเภทกวีนิพนธ์ ประพันธ์โดยคุณอังคาร กลัยานพงศ์ ในเล่มจะเป็นการแต่งบทกลอนโคลงสี่สุภาพเป็นส่วนใหญ่ ผู้ประพันธ์ต้องการสื่อสารธรรมที่แท้จริงของมนุษย์กับโลก คุณของบุพการีรวมไปถึงการพรรณนาความงามของธรรมชาติ บทกลอนและศิลปะ นอกจากนี้ผู้แต่งยังต้องการบอกให้ผู้อ่านรับรู้อีกว่าผู้แต่งได้แต่งบทกลอนมาเพื่อให้โลกได้ซาบซึ้งถึงความงามของบทกวีจากความเป็นนักกวีที่อยู่ในลมหายใจของผู้แต่งดังเช่นบทกลอนนี้

ให้ซาบซึ้งกาพย์กลอน โคลงฉันท

ไปทุกชั้นอินทรพรหมพิมานสถาน  
สร้างสรรค์กุศลศิลป์ไว้อนันตกาล  
นานชั่วอมตะกาลโก

(ปณิธานกวี)

บทกลอนใน *ปณิธานกวี* ถูกบรรจุแต่งขึ้นด้วยความละเอียดอ่อน ดังเช่นบทกลอนที่พูดถึงบุพการี ดังนี้

ถึงตายเกิดใหม่ซ้ำ โฉนสนอง

|                    |               |
|--------------------|---------------|
| คุณพ่อแม่ทั้งสอง   | สั่งฟ้า       |
| น้ำนมที่ลูกรอง     | คู่คี่ม       |
| หวานใหม่ในชาติหน้า | ก็หล้าฤาสาละฯ |

(บุพการี)

หากท่านได้สัมผัสบทกลอนที่คุณอังคาร กลัยานพงศ์ แต่งแล้ว ท่านจะได้ซาบซึ้งไปกับท่วงทำนองแห่งบทกวีที่พรรณนาออกมาจากจิตวิญญาณของผู้แต่ง เช่น

แจ่มจันทร์เจ้าฉายแสงทอหน้าผา อาบสีเงินขยงอ้อยงวิเวกวังเวงจากฟากฟ้าพื้นประกายคาราวังรุ่งเรียงรายลงคัง  
สายพิณพิเศษ แม้มีหัตถ์พิชแห่งความเป็นไปเอื้อมเลขจากเง้อมผาวคิศสายพิณพิเศษนั้น ก็จะเป็นลำนำขับช้อนมิตภพ  
ชาติสะท้อนคลื่นกระแสนกรรมไปหลายคาราจักร

(น่านมสืนแดง)

และนี่เป็นตัวอย่างเรื่องสั้นบางตอนในเล่มที่ผู้แต่งได้บรรจงเรียบเรียงไว้อย่างงดงาม แต่ก็ยังซ่อนแง่คิดเอาไว้อย่าง  
ซาบซึ้งกินใจ

หนังสือเรื่องปณิธานกวีนี้เป็นหนังสือที่ดีอีกเล่มหนึ่งที่เหมาะสำหรับผู้ที่สนใจด้านกวีนิพนธ์เป็นอย่างยิ่ง

ข้าพเจ้าหวังว่าหนังสือที่แนะนำทั้งสองเล่มนี้ จะทำให้ผู้อ่านได้รับประโยชน์จากหนังสือ ไม่มากก็น้อย

หนังสือแท้จริงก็คือแหล่งเรียนรู้ที่ใกล้ตัวและมีมากมาย หนังสือที่ข้าพเจ้านำมาแนะนำนี้เป็นเพียงส่วนเล็กๆ เท่านั้น ยังมีหนังสืออีกมากที่รอให้ทุกคนเปิดอ่าน หนังสือทุกเล่มมีประโยชน์ และมีเจตนาที่จะทำให้คุณธรรมแก่ผู้อ่าน อยู่ที่  
ทุกคนๆ จะเลือกในวาระที่ขณะนี้อยู่ในช่วงส่งเสริมการอ่านของทางรัฐบาล ข้าพเจ้าขอไว้ให้ทุกคนๆ หันมาอ่านหนังสือ โดย  
เริ่มจากหนังสือที่ข้าพเจ้าแนะนำก็ได้ เพื่อสร้างสังคมไทยให้เป็นสังคมแห่งการเรียนรู้ และนำความรู้ที่ได้มาพัฒนาตนเอง  
และประเทศชาติให้เจริญก้าวหน้ายิ่งขึ้น



น.ศ. ชมชนก ฉวีวงศ์

โรงเรียนเบญจมมหาราช อ. เมือง จ. อุบลราชธานี

### อ่านเพื่อชีวิต

การอ่านหนังสือเป็นสิ่งที่สำคัญสำหรับทุกๆ เพศและทุกๆ วัย การอ่านมีหลายลักษณะ ทั้งอ่านเพื่อหาความรู้ อ่านเพื่อคลายเครียด อ่านเพื่อหาประสบการณ์ทางอารมณ์ อ่านเพื่อเรียนรู้การใช้ชีวิต และอีกหลายๆ เหตุผลที่คนชอบอ่านหนังสือ ทางสำนักพิมพ์ที่มีอยู่หลากหลายจึงจัดพิมพ์หนังสือหลายๆ รูปแบบเพื่อสนองความต้องการของหนอนหนังสือทั้งหลาย

สำหรับฉันเองชอบอ่านหนังสือที่เกี่ยวกับการเรียนรู้การใช้ชีวิตที่ถูกต้องของวัยรุ่นอย่างฉัน การเรียนรู้เกี่ยวกับการใช้ชีวิตร่วมกับผู้อื่น เหตุผลที่ฉันชอบอ่านหนังสือประเภทนี้เพราะฉันอยากอยู่ร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความสุข อยากพร้อมที่จะเดินอยู่ไต่บนโลกนี้อย่างมั่นใจว่าสิ่งที่ฉันทำออกไปจะไม่ทำให้ใครเดือดร้อน อยากที่จะอยู่ท่ามกลางการเปลี่ยนแปลงทั้งที่ได้ตั้งใจและไม่ตั้งใจของฉัน ไม่เป็นปัญหาให้กับคนที่อยู่รอบๆ ตัวฉัน และอยากจะทำให้ใจของฉันเองมากขึ้น

สำหรับหนังสือที่ฉันจะมานำเสนอให้อ่านนี้ คือหนังสือ *กล้าที่จะก้าว* เป็นหนังสือของผู้เขียนที่มีนามปากกาว่า การ์ตูน และหนังสืออีกเล่มหนึ่งคือหนังสือ *LIFE ON THE ROCK* มีชื่อเป็นภาษาไทยว่า *ชีวิต...เป็นเรื่องหิน...ลื่นบ้าง...ก็ไม่แปลก* เป็นหนังสือของผู้เขียนที่มีนามปากกาว่า ว. แหวน หนังสือทั้งสองเล่มนี้เป็นของสำนักพิมพ์ไทม์ ที่ฉันเลือกที่จะแนะนำให้อ่านหนังสือสองเล่มนี้ก็เป็นหนังสือสองเล่มที่ฉันรู้สึกประทับใจมาก ไม่ว่าจะเป็นฉันจะอ่านสักกี่ครั้ง ฉันก็ยังรู้สึกว่ามันดี ไม่คิดที่เลือกจะอ่านหนังสือทั้งสองเล่มนี้ ฉันชอบอ่านหนังสือของสำนักพิมพ์ไทม์นี้มากๆ เพราะฉันคิดว่าฉันได้เรียนรู้การใช้ชีวิตที่พอดีพอสมควรในช่วงวัยรุ่นของฉันจากหนังสือของสำนักพิมพ์นี้เป็นอย่างมาก

หนังสือเล่มแรกที่ฉันจะกล่าวถึงคือ *กล้าที่จะก้าว* เป็นครั้งแรกที่ฉันได้อ่านหนังสือของผู้เขียนที่มีนามปากกาว่า การ์ตูน ที่ฉันเลือกหยิบหนังสือเรื่องนี้ขึ้นมาอ่านก็เพราะฉันรู้สึกชอบชื่อหนังสือและคำพูดสอนใจที่มีอยู่บนหน้าปกของหนังสือเล่มนี้เป็นอย่างมาก คำพูดสอนใจที่มีอยู่บนหน้าปกหนังสือเล่มนี้ก็คือ “ไม่กล้าก็ไม่ก้าว ไม่ก้าวก็ไม่เดิน” คำสอนนี้ทำให้ฉันได้คิดอะไรหลายๆ อย่างตั้งแต่ครั้งแรกที่ฉันได้อ่าน ฉันจึงขอพ่อเพื่อซื้อหนังสือเล่มนี้ เมื่อฉันได้หนังสือเล่มนี้กลับบ้านมา ฉันก็เริ่มอ่านและอ่านจนจบภายในเวลาเพียง 1 วัน 2 คืน หนังสือเล่มนี้สอนใจผู้อ่านตั้งแต่หน้าแรกที่เปิดอ่าน เป็นหนังสือที่เหมาะสมสำหรับบุคคลที่คิดว่าตนเองมักจะทำอะไรได้ไม่ดีเท่ากับคนอื่นๆ ไม่กล้าที่จะทำอะไร เพราะเพียงคิดว่าตนเองคงทำได้ไม่ดีเท่ากับคนอื่นทั้งๆ ที่บางทีเขาอาจจะทำได้ดีกว่าคนที่เขาคิดว่าเขาทำได้ไม่ดีเท่าคนอื่นก็ได้

คุณควรที่จะเชื่อมั่นและศรัทธาสิ่งที่คุณสร้างและทำมันขึ้นมาเอง มากกว่าที่คุณจะไปหลงอยู่กับคนที่คุณเรียกว่า หมอคู่ว่าเขาจะคอยกำกับชีวิตของคุณถ้าหากคุณหลงงมงายในสิ่งที่เขาพูดมากเกินไป เมื่อทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ในมือคุณทั้งหมด ทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตคุณกำหนดได้เอง ...เวลาทุกนาทีที่คุณเดินไปข้างหน้า คุณข้ามผ่านอุปสรรคมากมายแค่ไหน เมื่อคุณมาเจออุปสรรคครั้งใหญ่ในชีวิต คุณก็คิดจะไม่สู้มันต่อ ถ้าคุณคิดจะเดินถอยหลัง ให้คุณหยุดคิดสักนิดว่า เวลาที่ผ่านมาคุณเหนื่อยมาแค่ไหนแล้วคุณจะให้สิ่งเหล่านี้มันสูญเปล่าไปเปล่าๆ อย่างนั้นเชียวหรือ ถ้าคุณรู้สึกเหนื่อยล้ามาก คุณอาจจะหยุดพักสักนิด พอลงความเหนื่อยลงไปบ้างจึงค่อยๆ เดินต่อไปเผชิญกับปัญหานั้นอีกครั้ง แล้วพอคุณหันหลังกลับมามองปัญหาที่คุณผ่านพ้นมันไปได้ คุณจะพบว่าคุณก็ผ่านอุปสรรคไปได้ง่ายดายๆ เช่นกัน...นี่ก็เป็นเพียงส่วนหนึ่งของเรื่องที่การ์ตูนนำมาบอกให้อ่านได้หยุดคิดทบทวนเรื่องชีวิตของตัวเอง ให้อ่านได้เข้าใจถึงความเป็นไปของคนเรา จึงทำให้อ่านบางคนได้ข้อคิดและวิถีชีวิตดีๆ หลายเรื่องขึ้นมาได้

ฉันได้อะไรจากหนังสือเล่มนี้หลายอย่างมาก ที่พอจะเห็นได้ชัดก็คือ ก่อนที่ฉันจะอ่านหนังสือเล่มนี้ ฉันเคยเป็นคนที่ใช้เวลาอย่างไร้ค่า ฉันมักจะนอนตื่นเกือบท้องอยู่เป็นประจำทุกวันเสาร์-อาทิตย์ ฉันจะบริหารเวลาไม่เป็น มักเสียเวลา

ไปกับสิ่งใดสิ่งหนึ่งมาจนไม่มีเวลาทำอย่างอื่น ไม่ตั้งใจเรียนในห้องเรียน แล้วต้องกลับมาเรียนพิเศษ มาอ่านบทวนความรู้อีกหลายหน ทำให้ฉันแทบไม่มีเวลาพักผ่อนเลยในช่วงวันจันทร์ถึงศุกร์ทั้งๆ ที่ถ้าฉันตั้งใจเรียนในห้องก็จะไม่ต้องเสียเวลากับการมานั่งทำความเข้าใจในเนื้อหาอีกหลายๆ ครั้ง แล้วฉันเองก็จะโทษว่าเวลาในโลกนี้ช่างน้อยเหลือเกิน หลังจากที่ฉันได้อ่านหนังสือเล่มนี้ ฉันเริ่มรู้จักบริหารเวลาเป็น ฉันนอนตื่นแต่เช้า ตั้งใจเรียนหนังสือภายในห้องเรียน ทำให้ฉันมีเวลาพักผ่อน รู้สึกไม่เครียดกับการเรียน จึงทำให้สนุกกับการเรียนไปด้วย

ส่วนหนังสืออีกหนึ่งเล่มที่ฉันจะแนะนำให้ทุกคนได้อ่านก็คือเรื่อง *LIFE ON THE ROCK* ผู้เขียนเรื่องนี้มีนามปากกาว่า ว. แหวน ฉันได้อ่านหนังสือที่ ว. แหวน เป็นผู้เขียนมามากมายหลายเล่มเพราะในความคิดของฉัน ว. แหวน เขียนหนังสือได้น่าอ่าน น่าสนใจมากๆ ไม่ว่าจะเป็นหนังสือประเภทไหน ทุกครั้งที่ฉันแวะเข้าร้านหนังสือ ฉันมักจะเลือกดูหนังสือที่ ว. แหวน เขียนก่อนเป็นอันดับต้นๆ หนังสือที่ ว. แหวน เขียนมักจะหาไม่ยากเพราะหนังสือของ ว. แหวน มักจะติดอันดับหนังสือขายดีอยู่เสมอ เหตุผลที่ฉันเลือกที่จะซื้อหนังสือเล่มนี้ก็เพราะเป็นหนังสือที่ ว. แหวน เขียนและเป็นหนังสือเกี่ยวกับการวางตัว การให้แง่คิดในการใช้ชีวิตสำหรับวัยรุ่นอย่างฉัน และให้กำลังใจคนที่รู้สึกท้อแท้ได้เป็นอย่างดี

บางคนบอกว่าความฝันก็คือความฝันความจริงก็คือความจริง ทั้งๆ ที่ความฝันกับความจริงต่างกันแค่นิดเดียว แต่ทำกับไม่ทำ มนุษย์ทำอะไรได้ทุกอย่างที่อยากทำ แค่อาจจริงคุณสมารถทำความฝันให้เป็นจริงได้ ถ้าลงมือทำ เมื่อไหร่ที่คุณคิดแต่ฝันเอาโดยที่คุณไม่ทำอะไรกับมันเลย ความฝันกับจริง ก็จะกลายเป็นสิ่งที่อยู่กันคนละโลกขึ้นมาจริงๆ เรื่องนี้เป็นตัวอย่างการให้แง่คิดสำหรับคนช่างฝัน และยังมีอีกเรื่องหนึ่งที่ฉันอยากจะให้ทุกคนได้ลองอ่าน เรื่องนี้เป็นเรื่องที่ให้กำลังใจสำหรับคนที่คิดว่าตนเองหน้าตาไม่สวย การที่คุณสวยดูเขาไม่ได้เป็นของชั่วร้ายขึ้นใหญ่จากสวรรค์ ผู้หญิงหลายๆ คนใฝ่ฝันว่าอยากจะได้สวย แต่ความสวยที่ยั่งยืนย่อมมาจากภายใน ความประทับใจแรกพบมันอาจเกิดจากรูปลักษณ์ภายนอก แต่ถ้ามันจะกลายเป็นความรักที่ยั่งยืนได้ ก็ต้องพิสูจน์กันจากภายใน ถ้าเราลองมองในมุมที่กลับกัน การที่คนเราเกิดมาหน้าตาไม่สวยมันเป็นเรื่องที่ดีด้วยซ้ำ เป็นปราการด่านแรกที่คอยคัดคนดีๆ ให้กับเราเพราะมันใจได้เลยว่าอันตรายที่เกิดจากรูปลักษณ์ภายนอกมันจะไม่เกิดกับเรา คนที่เข้ามาผูกพันยอมเป็นความผูกพันที่เกิดจากคนใกล้ชิดตัว ซึ่งมันยังยืนยาวการบึงแรกพบแล้วเดินเข้ามาขอเบอร์เป็นไหนๆ

หลังจากที่ฉันอ่านหนังสือเล่มนี้จบ ฉันได้ข้อคิดอะไรหลายๆ อย่าง ทุกๆ หน้าที่อ่านก็มีข้อคิดที่ต่างๆ กันไป แต่ก็เป็นข้อคิดที่ดีเกือบทุกหน้าที่ฉันอ่านผ่านมา หนังสือเล่มนี้เป็นเหมือนเพื่อน ให้กำลังใจ สอนให้เข้าใจชีวิตของคนเรามากขึ้น สอนให้เราทำอะไรดีๆ เพื่อคนอื่นบ้าง อย่างน้อยก็เพื่อความสุขของเราเอง

หนังสือที่ฉันแนะนำให้อ่านเป็นเพียงส่วนหนึ่งของหนังสือที่มีอยู่มากมายในโลกนี้ อาจจะไม่ใช่ว่าหนังสือที่ดีที่สุด ไม่ใช่หนังสือที่ใครหลายๆ คนเลือกที่จะหยิบขึ้นมาอ่าน เพราะฉันไม่ได้ได้อ่านหนังสือทุกเล่มที่มีวางขายอยู่บนโลกนี้ แต่ฉันก็รู้สึกประทับใจกับมันมากๆ จึงอยากแนะนำให้ทุกคนเลือกอ่านไม่ว่าจะเป็นคนที่อ่านหนังสือประเภทนี้อยู่แล้วหรือคนที่ไม่เคยอ่าน

ฉันเชื่อว่าหนังสือที่วางขายอยู่บนโลกใบนี้ทุกเล่ม แต่ละเล่มย่อมมีสิ่งที่น่าสนใจ เมื่อเราอ่านจบเราจะได้อะไรดีๆ กลับคืนมา เราอาจได้ความรู้ ประสบการณ์ บางเล่มให้ข้อคิด หรือบางเล่มก็ให้ทุกอย่างที่ฉันกล่าวมา หนังสือต่างประเทศก็ย่อมทำให้ผู้อ่านมีความรู้สึกที่แตกต่างกันไป ดังนั้นไม่ว่าจะเป็นการอ่านหนังสือเล่มใด เพียงแค่เราพอใจที่จะอ่านมันก็ถือว่าให้เราได้อะไรดีๆ กับเรา อย่างน้อยที่สุดก็คือรอยยิ้มที่จะปรากฏขึ้นบนใบหน้าเรานั้นเอง

ค.ญ. ชมบงกช สันธะวาชีวะ

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย นนทบุรี

### โครงกำหนด

การที่คนเราจะเขียนเรื่องเล่า ประสบการณ์ชีวิต หรือสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับบุคคลหนึ่งนั้น ผู้เขียนต้องรวบรวมสติปัญญา ความทรงจำทั้งหลายที่ผ่านเข้ามาในชีวิต มากลั่นกรองเป็นความรู้สึกรู้สึกนึกคิด ต้องใช้ความละเอียดอ่อนในการเขียนเป็นอย่างมาก ซึ่งตลอดการเขียนนั้นผู้เขียนก็จะมีอารมณ์ร่วมไปกับเรื่องที่แต่ง เกิดความซาบซึ้ง ความสนุก ความชื่นชมไปกับตัวบุคคลในเรื่อง รวมทั้งผู้อ่านก็จะมีอารมณ์ร่วมไปกับเรื่องราวที่อ่าน หนังสือประเภทนี้จึงได้รับความสนใจจากนักอ่านเป็นอย่างมาก เพราะเป็นการผ่อนคลาย ทำให้เราเข้าใจในตัวบุคคลอื่น หรือเข้าใจในชีวิตมากขึ้น ให้ข้อคิดวิเคราะห์สำหรับเรา และสามารถนำมาเป็นตัวอย่าง เพื่อใช้ในการปรับปรุงการประพฤติปฏิบัติในชีวิตประจำวันของเราให้ดียิ่งขึ้น

เรื่องของน้ำพุ เป็นเรื่องเล่าที่แม่ของเด็กชายน้ำพุได้แต่งขึ้นหลังจากที่ถูกชายของเธอได้เสียชีวิตลง ด้วยการสันนิษฐานของหมอว่า “น้ำพุ” หัวใจวายตาย แต่ใครๆ ก็รู้ว่าน้ำพุติดยาเสพติด เคยได้รับการรักษาจนเลิกได้แล้ว แต่เขาอาจกลับไปใช้ยาอีกและอาจรุนแรงชนิดที่ทำให้หัวใจหยุดเต้น โดยเฉียบพลัน

ผู้คนหลายคนพากันถามแม่ของน้ำพุว่า เลี้ยงลูกอย่างไรจึงคิดเสียโรธิน ซึ่งแม่ของน้ำพุก็จะโทษตัวเองว่าเลี้ยงลูกไม่เป็น แม้ว่าการที่ถูกชายติดยาเสพติดไม่ใช่เรื่องที่ดี น่าจะปิดเป็นความลับไม่ควรนำมาเปิดเผย แต่ด้วยความที่แม่ของน้ำพุมีสัญชาตญาณของความเป็นแม่ที่ดี มีจิตใจมีความเมตตา กรุณา รักและห่วงใยลูก เข้าใจจิตวิญญาณของคนเป็นแม่ ว่ารักและห่วงใยลูกมากเพียงใด และจะต้องเสียใจและเจ็บปวดมากถ้ารู้ว่าลูกติดยาเสพติด เธอไม่ต้องการให้ลูกคนอื่นต้องกลายเป็นเด็กติดยาแบบลูกของคนที่ได้ นำเรื่องราวเกี่ยวกับชีวิตลูกของเธอมาเผยแพร่ให้ผู้อื่นได้อ่านและจดจำไว้เป็นอุทาหรณ์สอนใจ คิดถึงสิ่งที่ควรเอาเป็นแบบอย่างและไม่ควรเอาเป็นแบบอย่าง สามารถนำมาปรับปรุงใช้ในการดำรงชีวิตประจำวันของเด็กและเยาวชนอย่างเราได้ ผู้ปกครองก็สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในการอบรมสั่งสอนลูกให้เป็นคนดี ไม่ตกเป็นทาสยาเสพติด ในยุคปัจจุบันที่สังคมเปลี่ยนแปลงมากขึ้นได้เป็นอย่างดี

ส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้ เป็นเรื่องที่น้ำพุแต่งขึ้นในช่วงโมโหเรื่องความเพื่อจะให้แม่ลงพิมพ์ แต่แม่ก็ไม่มีเวลาว่างอ่านเรียงความของน้ำพุ ซึ่งน้ำพุก็จะคอยถามแม่อยู่ตลอดเวลาว่าเมื่อไหร่เรื่องของตัวเองจะได้ลงพิมพ์ในหนังสือเสียที ในที่สุดเรื่องของน้ำพุก็ได้ลงพิมพ์เพื่อใช้แจกในงานศพของตัวเองโดยใช้ชื่อเรื่อง “พฤติกรรมของวัยรุ่น” และ “ครอบครัวของข้าพเจ้า”

เรื่อง “พฤติกรรมของวัยรุ่น” เป็นเรื่องบอกให้ทราบว่าวัยรุ่นนั้นเป็นวัยที่สำคัญมากช่วงหนึ่ง เป็นวัยหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิต ระหว่างวัยเด็กและวัยผู้ใหญ่ เป็นวัยที่สับสนในการดำเนินชีวิต มีอารมณ์ร้อนดัดสันใจสิ่งต่างๆ ด้วยอารมณ์เพียงชั่ววูบ ทำให้ชีวิตอาจก้าวเดินผิดทางและอาจจะต้องเสียใจไปตลอดชีวิต สำหรับวัยนี้เป็นวัยที่เพื่อนมีบทบาทหน้าที่สำคัญต่อชีวิตมาก เป็นวัยที่มักทำอะไรตามความนิยม ชอบตามเพื่อนฝูง แม้จะรู้ว่าสิ่งนั้นไม่ถูกไม่ควรก็ตาม

จากเรื่องนี้น้ำพุต้องการชี้ให้เห็นถึงผลของการเลือกเส้นทางชีวิตที่ผิด โดยน้ำพุจัดให้มีตัวเอกสองคน ซึ่งมีอุปนิสัยใจคอตรงกันข้าม โดยทั้งคู่เป็นเพื่อนสนิทกัน ไปไหนจะไปด้วยกันเสมอ กินเหล้า สูบกัญชา แต่ทั้งคู่ก็สามารถสอบผ่าน ม.ศ. 3 มาได้อย่างหวุดหวิด เมื่อปิดเทอม ม.ศ. 3 ทั้งคู่เที่ยวหนักขึ้น แล้วก็ถูกจับในข้อหาสูบกัญชา ได้รับการส่งไปคัดค้านคนที่บ้านเมตตาคนละ 1 เดือน เมื่อออกมาคนหนึ่งได้กลับตัวกลับใจตั้งใจศึกษาเล่าเรียนเพื่ออนาคตของตนเอง ตรงกันข้ามกับเพื่อนอีกคนหนึ่งซึ่งกลับไม่สำนึกผิด ประพฤติตัวเหลวไหลมากขึ้น จึงได้ถูกย้ายไปเรียนที่โรงเรียนศิลป์ ได้พบเพื่อนใหม่แต่นิสัยก็ไม่ดีขึ้น ต้องลาออกจากโรงเรียน ต่อมาก็ถูกจับข้อหาฆ่าคนตาย ถูกตัดสินจำคุก 10 ปี เพื่อนเก่าได้มาเยี่ยมและบอกเขาว่าสามารถสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ ส่วนเขาที่ไม่คิดกลับตัวกลับใจก็ต้องชดใช้กรรมในคุกต่อไป

“ครอบครัวของข้าพเจ้า” เป็นเรื่องที่น้ำพุแต่งขึ้นเพื่อแนะนำบุคคลในครอบครัวของตนเอง ขณะนั้นน้ำพุมีอายุ 17 ปี บุคคลในครอบครัวของน้ำพุมีห้าคน คือ “แม่” เป็นคนที่น้ำพุรักมากที่สุด รักและเข้าใจน้ำพุมากที่สุด คอยให้คำปรึกษาแก่น้ำพุเมื่อยามมีปัญหา “พี่กบ” เป็นพี่สาวของน้ำพุ ไม่ค่อยสนิทกันนัก พวกกันไม่ค่อยรู้เรื่องแต่ไม่ดืงกับทะเลาะกัน เป็นคนเจ้าระเบียบแต่น่ารักขี้อมสวส “น้องแดง” เป็นคนร่าเริงขลุ่ยเก่ง มีคนชอบมาก น้ำพุหวงน้องสาวคนนี้นัก “น้องหนู” เป็นน้องสุดท้อง เป็นเด็กน่ารักชอบวาดรูป จะวาดรูปมาส่งน้ำพุทุกวันและน้ำพุก็จะให้คะแนน

หลังจากที่น้ำพุคิดหาได้ถูกจับ เมื่อได้รับการปล่อยตัวออกมาเขาตั้งใจจะไปเลิกยาที่วัดถ้ำกระบอก น้ำพุสัญญากับแม่ว่าจะเขียนจดหมายมาหาแม่ทุกวันระหว่างการเลิกยา 10 วัน

วันแรกน้ำพุไปกับเพื่อนชื่อจุก พ่อของจุกพาน้ำพุและจุกไปหาพระที่รับสมัครผู้ที่จะเลิกยา มีคนนั่งอยู่เจ็ดแปดคน แต่ละคนจะถูกซักประวัติ หลวงพ่อท่านให้คนไขมนั่งชิดกันแล้วกล่าวว่า “มาที่นี่ต้องอยู่ให้ครบ 10 วัน ถ้าสมัครใจมาแล้วต้องอยู่ให้ได้” ท่านถามต่อว่า “มาที่นี่มีใครถูกบังคับบ้าง” ทุกคนบอกว่าสมัครใจมา หลวงพ่อให้ทุกคนทานยาคนละหนึ่งแก้วเป็นเวลา 5 วัน เมื่อทานแล้วทุกคนจะอาเจียน นั่นคือความลำบากที่สุดที่ทุกคนได้รับ ส่วน 5 วันหลังจะเป็นระยะพักฟื้น

ในจดหมายห้านับแรก น้ำพุบรรยายถึงความลำบากในการเลิกยา โดยเฉพาะเมื่อต้องอาเจียน หลังจากทานยาจะมีอาการคลื่นไส้ น้ำพุจะต้องดักน้ำขึ้นมากิน กิน กิน เหมือนคนที่ตกอยู่ในทะเลทรายแล้วเจอบ่อน้ำ น้ำพุจะต้องกินน้ำไปสิบกว่าขัน กินแล้วอาเจียนไปเรื่อย ๆ จนกว่าอาการคลื่นไส้จะหมดไป มันเป็นความทรมานอย่างที่สุด แต่สามารถช่วยให้คนหาย “เสียน” ได้เมื่อนึกถึงมัน

ในจดหมายห้าฉบับหลัง เป็นช่วงระยะเวลาที่น้ำพุพักฟื้น น้ำพุได้รู้จักผู้คนที่ติดยาคือด้วยกันมากมาย ได้ทราบสาเหตุต่างๆ หลายประการที่ทำให้แต่ละคนต้องมาติดยา น้ำพุได้ทำความดี ช่วยพระทำงาน โดยการล้างกระโถนทุกเช้า ตอนสายก็ช่วยจัดกระโถน กวาดลานที่วัด ทำแปลงเกษตรและเก็บผักมาปรุงอาหาร ทำแต่สิ่งดีๆ

หลังจากวันที่น้ำพุออกมาจากวัดแล้ว อยู่บ้านน้ำพุสุขไสมากขึ้น ทำให้ครอบครัวมีความหวังว่าน้ำพุจะดีขึ้น น้ำพุตั้งใจเรียน วันสุดท้ายที่แม่ได้พบน้ำพุนั้น น้ำพุไปหาแม่ที่โรงพิมพ์ พาสาวน้อยหน้าตาน่ารักจุ่มจุ่มไปด้วย น้ำพุขอเงินแม่ไปซื้อกางเกงนักเรียน แม่ส่งเงินให้แล้วกำชับว่า “อย่ากลับบ้านดื้อนะ” น้ำพุรับคำ เมื่อแม่กลับถึงบ้านตอน 3 โมง น้ำพุเปิดประตูรับด้วยหน้าตาขี้นมขมแฉะ ใครจะรู้ว่าเป็นการเปิดประตูครั้งสุดท้ายของลูก หลังจากนั้นน้ำพุก็เผลอรูปรมาอวด คือรูปที่เป็นปกหลังของหนังสือเรื่องนี้ ตกกลางคืนแม่พาน้ำพุที่ห้องนอน น้ำพุได้บอกกับแม่เป็นครั้งสุดท้ายของชีวิตว่า “แม่...น้ำพุจะซื้อน้ำมัน แม่ซื้อให้หนูนะ...จะเอามาเขียนรูปติดห้อง แม้ว่าหนูจะเขียนได้ไหม” ตอนเช้ามีด แม่พบว่าน้ำพุนอนเหยียดยาวอยู่หน้าเตียง สวมกางเกงขาสั้นตัวเดียว แผ่นเสืงยังหมุน และไฟยังเปิด เหมือนหัวใจจะขาดตามลูกไปด้วย

จากเรื่องของน้ำพุ เล่มนี้ เป็นการสะท้อนปัญหาดังคมได้เป็นอย่างดี การที่ครอบครัวแตกแยก ความเกียจคร้าน หรือการที่พ่อแม่มีเวลาให้กับลูกไม่เพียงพอ เยาวชนก็มักจะหันหน้าไปหาเพื่อน และชักจูงกันไปในทางที่ผิด โดยเฉพาะเมื่ออย่างเพ็ญวิษุณ เพื่อนจะมีความสำคัญและมีบทบาทต่อชีวิตมาก สามารถเปลี่ยนแปลงทางเดินชีวิตไปทั้งในทางที่ถูกและผิดเลยเห็นจะว่าได้

ความลำบากที่บรรยายในจดหมายที่น้ำพุเขียนให้แม่นั้น เป็นอุทาหรณ์สอนใจได้เป็นอย่างดีให้เยาวชนที่คิดจะลองขสพติด สามารถลืบล้วงกลับใจไม่ไปข้องเกี่ยวกับมันได้แน่นอนๆ และยังชี้ให้เห็นถึงความมานะอดทน เพียรพยายามในการฝ่าฟันอุปสรรคต่างๆ ว่าจะสามารถทำให้เราประสบความสำเร็จได้เป็นอย่างดี

จากความอดทนเพียรพยายามในการเลิกยาของน้ำพุ ทำให้ข้าพเจ้าคิดถึงหนังสืออีกเล่มหนึ่ง ที่กล่าวถึงความอดทนเพียรพยายามเช่นเดียวกัน นั่นก็คือเรื่องพระมหาชนก ที่ต้องอดทนเพียรพยายามว่านอนำอยู่ในมหาสมุทรนานถึง 7 วัน 7 คืน หลังจากที่เราได้อัปปางลง

พระมหากษัตริย์เป็นชาติที่ 2 ของพระพุทธเจ้า เมื่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชฯ รัชกาลปัจจุบัน ทรงสถาปนาพระบรมมหาราชวังของสมเด็จพระมหาจักรพรรดิ (วัน ธรรมสาร มหาเถร) วัดราชผาติการาม ทรงพระราชดำริว่า พระมหากษัตริย์มีหน้าที่ที่เข้มแข็ง น่าจะเป็นประโยชน์แก่ชนทุกหมู่ จึงได้ทรงพระราชบัญญัติโดยดัดแปลงให้ทันสมัยยิ่งขึ้น เหมาะกับสภาพสังคมในปัจจุบัน โดยมีพระราชดำริว่า พระมหากษัตริย์จะบรรลุโมกขธรรมได้ง่ายกว่า หากได้ประกอบพระราชกรณียกิจในโลกให้ครบถ้วนก่อน และโปรดเกล้าฯ ให้ศิลปินไทยชั้นนำที่มีชื่อเสียงโด่งดังมาก เมื่อเอ่ยนามแล้วหลายคนคงเคยติดหูกันมาบ้าง ซึ่งก็คือท่าน ชัย ราชวัตร ได้วาดรูปประกอบ

จุดสำคัญของเรื่องคือตอนที่พระมหากษัตริย์อยู่ในมหาสมุทร เพื่อไปปกครองดูแลบ้านเมืองและราชสมบัติของพระราชบิดา ระหว่างที่ล่องเรืออยู่นั้น ได้เกิดมีลมพายุ คลื่นซัดแรงมากจนเรือมีอาจด้านทานได้ ก่อนที่เรือจะอัปปางลง พระมหากษัตริย์ได้เสวน้ำตาลกรวดกับเนยจนเต็มท้อง แล้วชุบน้ำเนื้อเกลี้ยงสองผืนด้วยน้ำมันจนชุ่ม ทรงนำมาอุ่นให้มัน เสร็จไปยังเสากระโดงแล้วกระโดดลงน้ำ และเป็นวันเดียวกับที่พระโพลชนก น้องชายของพระบิดาได้ขึ้นพระชนม์ลง โดยทิ้งคำถามไว้สำหรับให้ผู้ที่มาครองราชย์สืบต่อไปตอบ

พระมหากษัตริย์ทรงว่ายน้ำอยู่ในมหาสมุทรมานถึง 7 วัน เมื่อถึงอุโบสถพระองค์ทรงสมทานอุโบสถศีล เทพธิดาชื่อณิเมณฑาซึ่งเป็นผู้ดูแลรักษาสัตว์ทั้งหลายผู้ประกอบด้วยคุณ ได้เหาะลงมาที่มหาสมุทรและทูลลงใจพระมหากษัตริย์ โดยกล่าวว่าท่านมองไม่เห็นฝั่ง แล้วจะเพียรพยายามว่ายไปเพื่อประโยชน์อันใด ยังไม่ทันถึงฝั่งก็จะตายเสียก่อน พระมหากษัตริย์กล่าวตอบว่า แม้ตายก็จะพ้นคำครหาแล้วครั้นต่อว่า “บุคคลเมื่อกระทำความเพียร แม้จะตายก็ชื่อว่าไม่เป็นหนี้ในระหว่างหมู่ญาติ เทวดา และบิดามารดา อนึ่งบุคคลเมื่อทำกิจอย่างลูกผู้ชาย ย่อมไม่เคียดครั่นในภายหลัง แม้จะรู้ว่าการทำงานนั้นจะไม่ประสบความสำเร็จ ถ้าจะเสียก็จะกลายเป็นคนเกียจคร้าน ผู้อื่นตายเสียหมดแล้ว แต่เรายังอยู่และจะพยายามไปให้ถึงฝั่งมหาสมุทร”

นางณิเมณฑาได้เล็งเห็นถึงความพยายามของพระมหากษัตริย์ จึงอุ้มพระมหากษัตริย์ขึ้นคางแล้วอุ้มลูก แล้วพาเหาะไปในอากาศ ถึงยังมิดิลานคร และสามารถไขอุทธานปัญหาของพระโพลชนกกราบทูลสืบข้อได้สำเร็จ ทรงอภิเษกกับพระนางสิวลีเทวี และขึ้นครองราชสมบัติโดยธรรม ทรงบำเพ็ญทศพิธราชธรรม บำรุงพระปัจเจกพุทธเจ้าทั้งหลาย

ต่อมาพระมหากษัตริย์เสด็จทอดพระเนตรมะม่วงสองต้น ที่ปากทางเข้าสวนหลวง ต้นหนึ่งมีผล อีกต้นหนึ่งไม่มีผล ทรงลืมนะมวงอันโอชา แล้วเสด็จเยี่ยมอุทยาน เมื่อเสด็จกลับออกมาทอดพระเนตรเห็นต้นมะม่วงที่มีผลรสดีถูกข้าราชการบริพารทิ้งโคนลง ส่วนต้นที่ไม่มีลูกก็ยังคงตั้งตระหง่าน แสดงว่าสิ่งใดที่มีคุณภาพจะเป็นเป้าหมายแห่งการขยัน และเป็นอันตรายในท่ามกลางผู้ขาดปัญญา ทรงดำริให้อัญเชิญพราหมณ์มาและปรารภเรื่องการอนุบาลต้นมะม่วงตามวิธีสมัยใหม่ แก้ววิธีกอีกด้วย ต่อมาทรงตั้งสถานอบรมสั่งสอนศิษย์ชื่อว่า ปุทธะเลียมหาวิชชาลัย

เรื่องพระมหากษัตริย์ให้ข้อคิดหลายประการ ทั้งเรื่องความเพียรพยายาม ความมีสติปัญญาเฉียบแหลมในการแก้ปัญหา หรือสถานการณ์เฉพาะหน้า สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในทางแก่วิกฤตสังคมไทย หากคนเรามีความเพียร ความอดทน รู้จักแก้ปัญหาต่างๆ โดยใช้ความคิดและสติปัญญาแล้ว ไม่ว่าจะเป็นปัญหาทางด้านใดก็จักผ่านลุล่วงไปได้และจะประสบความสำเร็จอย่างที่คุณมุ่งหวังแน่นอน ดังพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ที่ว่า ขอจงมีความเพียรที่บริสุทธิ์ ปัญญาที่เฉียบแหลม กำลังกายที่สมบูรณ์

หนังสือเรื่องพระมหากษัตริย์นี้จะหาประโยชน์อันใดมิได้เลย หากปราศจากความเพียรพยายามของในหลวงของเรา ที่ทรงพระราชบัญญัติและดัดแปลงให้เข้ากับสภาพสังคมในปัจจุบัน และด้วยพระสติปัญญาอันเฉียบแหลมของพระองค์จึงได้มีโครงการในพระราชดำริอีกมากมายเกิดขึ้น เพื่อประโยชน์สุขของพสกนิกรชาวไทย ดังเช่น โครงการฝนหลวง โครงการแก้มลิง กังหันน้ำชัยพัฒนา เชื้อนปัสถะกลสาลี และโครงการเศรษฐกิจพอเพียง “ทฤษฎีใหม่” แนวทางเกี่ยวกับการบริหารจัดการที่ดินทำกินและแหล่งน้ำให้ใช้ประโยชน์ได้สูงสุด ซึ่งเป็นโครงการสำคัญที่เกษตรกรชาวไทยได้รับประโยชน์มากที่สุด

โดยจะแบ่งที่ดินเป็นนาข้าว 30% พืชสวนไร่แบบผสมผสาน 30% สระเก็บน้ำและเลี้ยงปลา 30% ที่อยู่อาศัยปลูกพืชสวนครัว และเลี้ยงสัตว์ 10% เป็นโครงการที่จะสอนให้ราษฎรรู้จักพอใจในสิ่งที่ตนมีอยู่ ไม่โลภ รู้จักใช้ปัญญาและความเพียรแก้ไข ปัญหาอุปสรรคด้านต่างๆ เช่น ปัญหาความยากจน ปัญหาที่ดินทำกิน เป็นต้น และสอนให้ทุกคนกระทำสิ่งที่เกิดประโยชน์สูงสุดต่อสังคม ต่อประเทศชาติ พร้อมทั้งตนเองให้มากที่สุด

สำหรับข้อดีอีกอย่างของหนังสือเรื่องนี้คือ การจัดรูปเล่มน่าสนใจ ที่น่าสนใจ คือผู้อ่าน อ่านได้ทุกเพศทุกวัย และการใช้ภาษาของผู้เขียนก็ดีมาก เขียนได้ถูกต้องตามอักขรวิธี ใช้ภาษาเข้าใจง่าย

หนังสือสองเล่มนี้แฝงด้วยข้อคิดและคติสอนใจในแนวเดียวกันคือ ความอดทนเพียรพยายามของตัวเองในเรื่อง ทำให้สามารถฟันฝ่าอุปสรรคขวากหนามนานาประการได้ ดังเช่นที่น้ำพุอดทนในการทานชาเพื่อเลิกยาเสพติด แม้จะต้องทนทุกข์ทรมานจากการคลื่นไส้และการอาเจียนก็ตาม หรือการที่พระมหาชนกอดทน เพียรพยายามในการว่ายน้ำในมหาสมุทร ถึง 7 วัน แม้จะมองไม่เห็นฝั่ง แต่ในที่สุดทั้งคู่ก็ประสบความสำเร็จจากผลแห่งความเพียรนั้น

ข้าพเจ้าคิดว่าหนังสือสองเล่มนี้เป็นหนังสือที่ดีมาก ที่ทุกคนควรอ่านเป็นอย่างยิ่ง เพื่อนำมาประยุกต์ใช้ให้เข้ากับสภาพสถานการณ์ของสังคมและการดำรงชีวิตของตนเองในปัจจุบัน ถ้าประเทศไทยมีผู้อ่านหนังสือมากก็จะเป็นการดียิ่ง เพราะถ้ายังอ่านมากก็ยิ่งได้ความรู้มาก ทำให้มีสติปัญญาที่เฉียบแหลม ทุกคนจะได้นำความรู้ที่มีอยู่มาช่วยในการพัฒนาประเทศให้เจริญยิ่งขึ้นสืบต่อไป

น.ส. ชุตินันท์ สมบูรณ์

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/2 โรงเรียนเบญจมะมหาราช จ. อุบลราชธานี

### จากหัวใจดวงหนึ่ง...ถึงหัวใจทุกดวง

ฉันเลือกหยิบหนังสือที่เกี่ยวกับความรัก...ด้วยเหตุผลง่าย ๆ สั้นๆ ที่แสนเอาแต่ใจที่ว่า... “ฉันอยากให้ท่านอ่าน” ...เวลาที่ฉันจะแนะนำหนังสือดีๆ ให้ใครก็ตามที่ฉันห่วงใยให้เขาได้อ่าน...ได้รู้จักสักเล่ม...ฉันมักจะเลี่ยงการบอกสรรพคุณของหนังสือเล่มนั้น...แต่ฉันชอบที่จะเล่าให้ฟังว่าอ่านแล้วฉันมีความรู้สึกอย่างไร...อ่านแล้วฉันรู้สึกดีแค่ไหนเท่านั้น

“การอ่านเป็นรากฐานของชีวิต” ฉันอ่านเจอคำนี้อยู่ในหนังสือเรื่องแพน เทพแห่งไพร วรรณกรรมแปลที่เขียนโดย คณูท แสมขุน ความจริงคำนี้พวกเราคุ้นเคยกันดีอยู่แล้ว แต่ไม่รู้ทำไมฉันถึงรู้สึกสะกิดเมื่ออ่านเจอคำนี้ และรู้สึกอึ้งอึ้งใจที่ได้บอกต่อมันไปยังเพื่อนๆ ของฉัน ฉันเป็นคนหนึ่งที่รักการอ่านมาก ฉันอ่านหนังสือหลากหลายแนว แต่ละเรื่องก็ให้อารมณ์กับฉันแตกต่างกันออกไป ไม่เคยมีหนังสือเล่มไหนที่ไม่ได้ให้ข้อคิดกับฉัน

เวลาฉันไปซื้อหนังสือกับเพื่อนๆ บางครั้งเพื่อนๆ ของฉันแทบไม่ได้เปิดดูเนื้อหาในหนังสือด้วยซ้ำ แต่กลับซื้อออกมาอย่างง่ายดาย ฉันเลยถามเขาว่า “รู้ได้ยังไงว่าเรื่องนี้จะถูกใจตัวเอง...ไม่เห็นเปิดดูสักตัว” เขาตอบฉันสั้นๆ ว่า “ก็ซื้อเรื่องน่าสนใจดี” ฉันนั่งอึ้งไปพักใหญ่ คนที่ซื้อหนังสือเขาคงก็ซื้อเรื่องเหวอ ฉันคิดอย่างไม่ค่อยพอใจนัก แต่แล้ววันหนึ่งฉันก็เข้าใจ...เวลาที่เราเจอหนังสือเล่มที่ซื้อเรื่องดึงดูดความสนใจเรา...หนังสือเล่มนั้นจะมีความพิเศษเหนือกว่าหนังสือเล่มอื่นๆ ที่วางอยู่ข้างกันอย่างน่าประหลาด วันนั้นฉันซื้อหนังสือเล่มหนึ่งกลับมา โดยที่ไม่ได้อ่านดูเนื้อข้างในแม้แต่ตัวเดียว เหตุผลที่ฉันซื้อหนังสือเล่มนั้นคือ “เพราะซื้อเรื่องน่าสนใจ”

ห่างหนึ่งก้าว...รักแรกพบ...คือหนังสือเล่มแรกที่ฉันตัดสินใจซื้อเพียงเพราะซื้อเรื่องน่าสนใจ เป็นหนังสือของสำนักพิมพ์อักษรขรรค์ชัย เขียนโดย พิงเงอร์ อติแพทย์ ...ถึงแม้ว่าจะตัดสินใจซื้อเพียงเพราะอารมณ์ที่ไม่มั่นคง แต่ฉันกลับไม่ได้ผิดหวังกับหนังสือที่ซื้ออย่างฉาบฉวยเล่มนี้เลยแม้แต่น้อย ฉันคิดด้วยซ้ำที่ได้อ่าน...ฉันรู้สึกประทับใจตั้งแต่ซื้อเรื่อง...คำนำสำนักพิมพ์...เนื้อหาจากบทแรกถึงบทสุดท้าย...ฉันประทับใจทุกๆ ตัวอักษรที่ตีพิมพ์ลงหนังสือเล่มนี้...ทุกคนคงไม่ปฏิเสธว่า...ทุกครั้งที่เห็นหนังสือจะเป็นยาปลอบใจขนาดไหน ฉันเป็นหนึ่งในนั้น เป็นคนหนึ่งที่ยามเหงามักจะหยิบหนังสือขึ้นมาอ่าน และฉันจะตกหลุมรักหนังสือทุกเล่มที่ช่วยปลอบโยนฉัน

หนังสือเรื่องห่างหนึ่งก้าว...รักแรกพบ เป็นหนังสือที่บรรยายถึงความรัก เหตุผลที่คนรักกัน และการทำความเข้าใจในคำว่ารัก ฉันอ่านหนังสือเล่มนี้หลายรอบ...และทุกรอบที่อ่านฉันมักจะได้อะไรๆ จากเนื้อหาในเล่มเพิ่มมากขึ้นทุกครั้ง ฉันตกหลุมรักประโยคที่ว่า “เมื่อความรักเดินทางมาถึง มันได้มอบสองสิ่งทั้งไว้ให้กับเรา นั่นคือปีกและเชือก” ฉันไม่อาจลบเลือนประโยคที่ว่า “ปีกเสรี มอบอิสระและช่องว่างไว้ให้กับความรัก ในขณะที่เชือกพันธนาการ-มอบความซัดส่าย” ออก จากความรู้สึกนึกคิดได้ มันงดงามและมีความหมายมากกว่าที่เห็น ถึงแม้ว่าฉันจะไม่ค่อยเข้าใจคำว่ารัก แต่ฉันก็รู้สึกได้ถึงความรู้สึกอ่อนโยนที่คนเขียนต้องการจะสื่อออกมาให้รู้...ให้ฉันเข้าใจ...ฉันทั้งสงสัยและประทับใจคำว่า “แฟนเก่า...เพื่อนรักแสนวิเศษ” ...อาจเป็นเพราะ ในความคิดส่วนตัวของฉันรวมทั้งประสบการณ์ที่เคยพบเห็นมาบอกกับฉันว่า คนที่เคยเป็นแฟนกันพอเลิกกันแล้ว ก็จะไม่สามารถพูดคุยกันได้อย่างปกติ กลายเป็นคนแปลกหน้าที่ห่างเหิน แต่หนังสือเล่มนี้บอกฉันว่า แฟนเก่าเป็นที่ปรึกษาที่ดีที่สุด เพราะเขาคือคนที่เคยเข้าใจเรามากที่สุด

หนังสือเล่มนี้บอกฉันซึ่งไม่เข้าใจความหมายของความรักว่า บางคนเหมาะที่จะเป็นเพื่อนมากกว่าเป็นคนรัก และยังบอกอีกว่ากับคนที่เคยรัก แม้ในวันที่รักหมดเกลี้ยงจากหัวใจ ให้ลองมองในแววตาของเขา แล้วจะพบว่าเขายังมีความผูกพันให้อยู่เสมอ สำหรับฉันแล้ว ด้อยค่าเหล่านี้ช่างสวยงาม อ่อนหวานและลึกซึ้ง ฉันบอกไม่ได้ว่ามันให้อารมณ์ใจรึเปล่า เพราะฉันไม่ได้เพิ่งเลิกกับแฟนถึงจะได้มีแฟนเก่า แฟนใหม่ แต่ฉันรู้สึกอบอุ่นที่ได้อ่านคำเหล่านี้ เป็นความรู้สึกที่อธิบายยากนะ



หนังสือเล่มนี้...สอนให้ฉันรู้จักความรักจากหลายแง่หลายมุม ทั้งความรักที่มีแต่ความหึงหวงจนอึดอัด ความรักที่สบายๆ จนบางครั้งละเลยต่อความรู้สึกของกันและกัน ความรักที่ต้องการเพียงแอบรัก หรือแม้กระทั่งบางคนที่ยอมทุ่มทุนบอกเลิกกับแฟนทุกๆ ครั้งที่อีกฝ่ายเริ่มจริงจัง เนื้อหาที่ลึกซึ้งสวยงามเหล่านี้...ไม่ได้จำเพาะเจาะจงเฉพาะความรักระหว่างชายหนุ่มกับหญิงสาวเท่านั้น หากแต่รวมไปถึงคนสำคัญทุกๆ คนรอบๆ ตัวเราด้วย เป็นหนังสือที่ฉันอ่านแล้วนึกถึงคุณพ่อคุณแม่ เป็นห่วงท่านอย่างมากมาจนต้องโทรไปถามว่าท่านสบายดีหรือไม่ทั้งๆ ที่ท่านเพิ่งขับรถห่างลับตาฉันไปเพียงไม่กี่นาที ที่อดห่วงไม่ได้เป็นเพราะหนังสือเล่มนี้ได้บอกกับฉันว่าอย่าประมาท ชีวิตของคนเราหาความแน่นอนไม่ได้...เอ่ยคำลาชีวิตสักวันหนึ่ง พรุ่งนี้จะได้ตื่นขึ้นมาทักทายกันอีกหรือไม่ก็ไม่รู้...ถ้าเป็นไปได้ฉันอยากจะบอกทั้งคุณพ่อคุณแม่ว่ารักท่านทุกๆ วัน...เป็นเด็กดีทุกๆ วัน...เพราะบางที...ฉันอาจจะไม่มีโอกาสได้พูดหรือได้ทำมันอีกตลอดชีวิตของฉัน ทำให้ฉันรู้ว่าการปล่อยให้ความรักเป็นฝ่ายตายจากเราไปก่อนขณะที่เรายังมีชีวิตอยู่นั้น เป็นเรื่องที่น่าเศร้าและไม่น่าให้อภัย เพราะความรักจะไม่จากเราไปก่อนเวลาอันควร ความรักจะอยู่กับเราตลอดเวลา แม้ชีวิตจะเดินทางล่องหนไปก่อนก็ตาม...

บ่อยครั้งที่ฉันซัดคิดกับความคิดของตัวเองแล้วก็พบว่ารู้สึกสับสนในตัวเอง รู้สึกกังวล ไม่กล้าที่จะคิดหรือทำอะไร หลายครั้งที่รู้สึกสับสนกับการที่พยายามค้นหาความหมายของคำว่า “รัก” และ “ชอบ” ว่ามันต่างกันยังไง...และหลายครั้งที่รู้สึกเหงาจนอยากร้องไห้ แต่ฉันขอขยับว่า หนังสือคือเพื่อนแท้จริงๆ เพราะมันไม่เคยทำให้ฉันผิดหวัง

หนังสือทุกเล่มมีความงามตามแบบฉบับของมันเอง ขึ้นอยู่กับว่าเราจะค้นหามันเจอได้หรือเปล่า บทความหลายๆ เรื่องในเล่มนี้จะเป็เพื่อนที่อยากให้เราอ่านอย่างสบายๆ ค้นหาความคิดที่แท้จริงของตัวเอง แล้วเลือกที่จะเชื่อด้วยตัวเอง และเมื่อเริ่มได้แนวทางในการคิด และมีความเชื่อมั่นในตัวเอง เราจะก้าวเดินได้อย่างมีความมั่นใจเต็มเปี่ยม ตามเส้นทางที่แสนขรุขระของเราเอง ฉันว่าหนังสือเล่มนี้เหมาะกับคนที่มีความรักทุกคนจริงๆ

อย่างที่บอกตั้งแต่ต้นว่าฉันเป็นคนที่มีรักการอ่านมากๆ ชอบอ่านหลายๆ แนวหลายๆ รูปแบบเพื่อที่จะได้ไม่ต้องผูกติดความรู้สึกนึกคิดไว้เพียงด้านเดียว หรือหนังสือแนวใดแนวหนึ่ง ฉันยอมรับว่าฉันไม่ใช่เด็กที่ชอบอ่านนิยายไทยนัก อาจเป็นเพราะฉันเกิดมาในยุคที่เด็กๆ หลงรักวรรณกรรมแปลละมัง ฉันชอบอ่าน *Harry Potter* ในขณะที่ฉันรู้สึกไม่ค่อยอยากจะทำหนังสือเรื่องปริศนา ขึ้นมาอ่าน ฉันเองก็ไม่เข้าใจว่าทำไมถึงรู้สึกเช่นนั้น แต่แล้ววันหนึ่งฉันที่มักจะเข้าห้องสมุดเป็นกิจวัตรประจำวันอยู่แล้ว ได้เดินไปที่หมวดนวนิยายไทย ซึ่งทุกครั้งที่ไปห้องสมุดฉันไม่ค่อยจะพิศวงส่ายตามเข้าไปบริเวณนั้นสักเท่าไรนัก แต่เป็นเพราะคราวนี้ฉันต้องทำงานภาษาไทยที่ต้องอ่านหนังสือนวนิยายไทย แล้วเอาไปเขียนส่งฉันจึงจำเป็นต้องอ่าน ฉันใช้คำว่า “จำเป็น” เพราะฉันชอบอ่านวรรณกรรมแปล แต่อาจารย์ไม่ให้เอาวรรณกรรมแปลไปเขียนส่งฉันเลยจำใจต้องอ่านนวนิยายไทย

แต่ในตอนนี้ฉันคิดว่ามันเป็นโชคชะตาที่ทำให้ฉันได้มาเจอหนังสือที่ดีที่สุดเล่มหนึ่งที่ชาวชนไทยควรอ่านเป็นที่สุดสาย *ไฉนแห่งความรัก* แต่งโดยคุณอุดม วิเศษสาร...เป็นหนังสือนวนิยายประเภทบันเทิงคดีเยาวชนที่ทำให้ฉันประทับใจมากที่สุด ไม่ใช่หนังสือนิยายความรักที่มีพระเอกนางเอกอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุขในตอนจบของเรื่อง แต่เป็นเรื่องราวของโศกนาฏกรรมที่เกิดขึ้นกับหมู่บ้านชายทะเลเล็กๆ แห่งหนึ่ง เหตุการณ์จากนวนิยายเรื่องนี้ถึงแม้จะเป็นเพียงตัวอย่างหนึ่งของการสูญเสียที่ไม่อาจเรียกหรือดึงกลับมาทดแทน แต่มันกลับทำให้ฉันใจหายและรู้สึกอยากปกป้องธรรมชาติของฉันเอาไว้ให้ได้สักเท่าที่จะทำได้ ฉันมีโอกาสรับรู้ด้วยหัวใจว่า ชีวิตทุกชีวิตบนโลกที่สวยงามใบนี้ต่างมีความเชื่อมโยงต่อกันและกันเสมอมาต่างต้องดูแลซึ่งกันและกัน เพื่อรักษาสมดุลทางธรรมชาติเอาไว้ เป็นเรื่องที่ดึงดูดใจทำให้คล้อยตามอย่างลึกลับ

ในตอนแรกที่เปิดอ่าน ฉันรู้สึกฉงนที่หนังสือเล่มนี้เตือนว่า เรื่องราวที่ฉันจะอ่านต่อไปนี้อาจทำให้ดวงตาของฉันมืดมนไปด้วยหยาดน้ำตาอย่างไม่รู้ตัว ฉันนึกในใจว่าทำไมฉันต้องร้องไห้ด้วย ในเมื่อเป็นเพียงแค่สารคดีสัตว์เรื่องหนึ่งเท่านั้น ฉันไม่ได้สนใจที่จะอ่านมากนักเพียงแค่อ่านผ่านๆ เพื่อทำงานส่ง แต่มันไม่ได้เป็นอย่างที่ฉันคิดไว้สักนิด



สิ่งที่ฉันคาดเดาไว้ครั้งแรกกลับกลายเป็นตรงกันข้าม ความงดงามของภาษาที่ใช้ถ่ายทอดผ่านตัวอักษร ทำให้ฉันรู้สึกซาบซึ้งกับเนื้อหาและภาษาที่เรียบง่ายและลึกลับเป็นอย่างดี ฉันสามารถจินตนาการภาพของปูหลานที่ออกทะเลเพื่อลงอวนได้ ฉันได้ความรู้มากมายเกี่ยวกับพะยูน หรือที่เรียกกันว่าเงือก ฉันแทบกลืนน้ำตาไว้ไม่อยู่ด้วยความซาบซึ้งในความรักที่ให้ความหมายยิ่งใหญ่ผูกพันเป็นสายใยมั่นคง นั่นคือความรักในธรรมชาติ ความรักระหว่างมนุษย์และสัตว์ เป็นความรักที่บริสุทธิ์งดงาม มีทั้งการให้และการเสียสละ ฉันไม่เคยรู้อะไรเกี่ยวกับเงือกเลยแม้กระทั่งตำนานรักอมตะของเงือกสีทอง ฉันเพิ่งได้รับรู้ด้วยตัวเองว่า เรือนร่างสีทองของเงือกเป็นประติมากรรมที่แสนงามของธรรมชาติ เป็นจินตนาการที่แสนงามของมนุษย์ และเป็นเทพแห่งความงามของท้องทะเล

ตำนานรักของเงือกสีทองทำให้ฉันรู้สึกหวนไหวและมั่นคงในคราวเดียวกัน ฉันรู้สึกใจดีไม่เป็นจังหวะกับข้อความที่ว่า “ความรักคือความผูกพันอย่างลึกซึ้งของหัวใจดวงหนึ่งต่อหัวใจอีกดวง แม้สังขารจะร่วงโรยด้วยกาลเวลา แต่ความรักจะไม่มีวันแปรเปลี่ยน แม้วิญญาณจะสูญสลาย แต่ความรักจะไม่มีวันสูญสิ้น” ...ฉันยอมรับว่าฉันหลงรักมันเข้าเต็มเปา

ความห่วงหาและรักในธรรมชาติของเด็กชาย “กบ” ตัวเอกของเรื่อง กระตุ้นให้ฉันรู้สึกอยากอนุรักษ์ธรรมชาติขึ้นมาได้อย่างน่าประหลาด ฉันรู้สึกประทับใจที่เขารักธรรมชาติด้วยหัวใจที่บริสุทธิ์ไม่คิดเบียดเบียนทำร้าย นึกถึงคนรุ่นใหม่ต่อๆ ไปด้วยความสงสารระคนกับความห่วงอาทร ความคิดของเขาเป็นผู้ใหญ่เกินตัวอย่างที่บางครั้งฉันก็รู้สึกอิจฉา และบ่อยครั้งที่เพียรถามตัวเองว่าทำไมฉันถึงไม่คิดถึงคนรุ่นลูกรุ่นหลานของฉันอย่างกบบ้าง

ฉันแทบไม่จำเป็นต้องมองหาสิ่งที่จะเอามาเขียนบรรยายส่งอาจารย์ ฉันกลับนึกเสียใจด้วยซ้ำที่อาจารย์กำหนดหน้าให้เขียนเพียงแค่ไม่กี่หน้า เพราะความจริงแล้วฉันสามารถบรรยายความรู้สึกที่มีต่อเรื่องนี้ได้เป็นร้อยๆ หน้า ความรัก ความผูกพันของกบกับฝูงเงือกสีทองฝูงสุดท้ายที่เหลืออยู่ทำให้ฉันมีอย่างจิตใจและอยากจะสัมผัสกับความรู้สึกที่อบอุ่นอ่อนโยนนั่นด้วยตัวเองสักครั้ง มันเป็นความรักที่ไม่ได้หวังอะไรตอบแทน มีเพียงสายใยบางๆ ที่เชื่อมต่อกัน พวกเขาไม่ได้อาศัยภาษาในการสื่อสารระหว่างกัน...ฉันได้รับรู้ถึงความรักอันมั่นคงของเงือกที่มีต่อกัน เงือกตัวผู้ที่ยอมเสียสละชีวิตของตนเพื่อปกป้องสิ่งอันเป็นที่รักนั่นก็คือเงือกสาว ฉันถึงกับน้ำตาพร่างอย่างไม่ตั้งใจเมื่อเงือกหนุ่มยอมสละชีวิต ทั้งๆ ที่ฉันไม่ใช่คนที่ร้องไห้ได้ง่ายๆ แต่ฉันเสียใจน้ำตาเพียงเพราะฉันประทับใจในความรักที่พวกเงือกมีต่อกัน...เป็นความรักที่ยิ่งใหญ่ที่สุด

ฉันรู้สึกโกรธเคืองเหล่าผู้คนที่ไร้จิตสำนึก เห็นแก่ตัว เอาแต่ใจ เทียวล่าเงือกที่แสนเชื่องแสนน่ารักเพื่อนำชิ้นส่วนไปขาย...จนเดี๋ยวนี้เงือกต้องสูญพันธุ์ไปจากท้องทะเล ฉันแอบคิดพ้อคนรุ่นเก่าที่ไม่พยายามรักษาสิ่งที่สวยงามเช่นนี้ไว้ให้รุ่นลูกหลานดู และฉันก็ได้ปฏิญาณไว้แล้วว่าฉันจะรักษาสิ่งที่ดีที่สุดไว้ให้คนรุ่นหลังได้เชยชม...ฉันได้รับรู้ถึงความรู้สึกหวั่นไหวเจ็บปวดและตื่นตระหนกเมื่อต้องเสียเพื่อนที่คืออย่างเงือกไป ฉันรับรู้ถึงความรู้สึกอย่างที่ถูกได้รับเมื่อพบกับเงือก ฉันรับรู้ถึงความสับสน ความรู้สึกสำนึกของคนที่เคยฆ่าเงือกจากหนังสือเล่มนี้

หากถามว่าหนังสือนวนิยายไทยเรื่องใดที่เยาวชนควรอ่าน ฉันตอบได้เต็มปากอย่างไม่ลังเลเลยว่าเรื่องสายใยแห่งความรัก เพราะทุกคนจะได้อะไรหลายอย่างมากกว่าที่คิด ฉันรับรอง

“เมื่อลมหายใจสุดท้ายของเธอปลิวสิ้น...น้ำตาหยดสุดท้ายของเธอเป็นสีเลือด...น้ำตาของกบปลิวไหลริน...ทุกคนหลั่งน้ำตา...รวมกันเป็นสายใยอมตะเล็กๆ อีกสายหนึ่ง...เป็นสายใยแห่งความรัก” เมื่ออ่านแล้วรู้สึกอยากร้องไห้แต่ก็รู้สึกอบอุ่นนั้นแสดงว่าคุณหลงรักหนังสือเล่มนี้เข้าแล้วละ

ท.ช. ณัฐชา เจริญศรี

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพระปฐมวิทยาลัย อ. เมือง จ. นครปฐม

### ความรู้สึกแห่งกาลเวลา

ความรักไม่เคยมีนิยามใดที่ถูกต้องอย่างเต็มประสิทธิภาพของอุปมาแห่งความรัก ก็เพราะความรักเป็นวัตถุประสงค์ความรู้สึกภายใต้การสัมผัสของหัวใจ มิสามารถใช้ประสาทสัมผัสใครรับรู้ถึง “ความรัก” เช่นเดียวกับกาลเวลา กาลเวลาไม่มีใครบ่งบอกถึงความหมายอันแท้จริงของมันได้ สัมผัสได้ก็เพียงความรู้สึกเมื่อกาลเวลานั้นผ่านพ้นไปจนสาบสูญ แน่จนสิ่งที่หลงเหลือจากกาลเวลาคือความรู้สึก ความรู้สึกที่จะยังคงฝังลึกอยู่ในจิตใจนานเท่านาน เพียงแต่ใครจะสามารถดึงความรู้สึกนั้นออกมาเป็นคำพูด หรือแปลความหมายออกมาตามรู้ปากกา หากเป็นเช่นนั้นกาลเวลาก็อาจทิ้งคราบของความอบอุ่นเอาไว้

ในหน้ากระดาษแห่งความทรงจำ เช่น หนังสือ *เวลาในขวดแก้ว* (คุณประภัสสร เสวิกุล) และ *คืนหนาวดาวอุ่น* (คุณพรชัย แสงชะมุด) เป็นหนังสือที่บ่งบอกถึงการระลึกถึงกาลเวลาถึงแม้จะใช้คำว่าอดีตก็ตาม และหนังสือสองเล่มนี้คงจะเป็นประโยชน์สำหรับคนที่มีความปรารถนาเดียวกับหนังสือ พยายามหาความหมายของชีวิต ความรัก และความฝัน พร้อมทั้งดูแลและรักษากาลเวลาที่มีความสุขไว้ยาวนานเท่านาน

*เวลาในขวดแก้ว* (คุณประภัสสร เสวิกุล) สิ่งที่ได้อากการอ่านหนังสือเล่มนี้คือ ประสบการณ์ของชีวิต หรือ หรือช่วงหนึ่งของชีวิต...เพียงช่วงเดียวและครั้งเดียวเท่านั้น กาลเวลาตรงช่วงนั้นถือได้ว่าเป็นเวลาอันล้ำค่า แต่การรักษากาลเวลาตรงนั้นย่อมเป็นเรื่องที่ยากที่สุด อาจจะไม่เก็บไว้ได้เพียงในสายลมแห่งความทรงจำภายใต้อ้อมกอดของกาลเวลาที่ก็ยังไม่รู้ว่าจะอบอุ่นหรือเหน็บหนาว แต่ที่แน่ๆ คงไม่มีใครที่จะย้อนวันเวลาที่ผิดพลาดให้คืนกลับมาเพื่อจะแก้ไข และ ไม่มีใครที่จะเร่งเวลาที่มีความทุกข์ที่กำลังผ่านเข้ามาให้ผ่านไปโดยเร็ว มีบทหนึ่งในหนังสือกล่าวไว้ว่า

“ถ้าฉันเก็บเวลาไว้ในขวดแก้วได้ สิ่งแรกที่ฉันจะทำคือ สะสมวันที่ล่วงเลยมาจนวันจันทร์เพียงเพื่อมอบมันแก่เธอ และถ้าหากฉันสามารถทำให้คืนวันเป็นอมตะ หรือเพียงแต่คำพูด มันจะทำให้ความฝันนั้นเป็นจริงได้ ฉันจะเก็บทุกโมงยามราวกับสมบัติอันล้ำค่า เพื่อมอบมันแก่เธอ”

แสดงให้เห็นว่าคนเราควรทำในสิ่งที่คุ้มค่ากาลเวลามากที่สุด กอบโกยผลประโยชน์จากกาลเวลาที่มีให้ได้มากที่สุด เพราะเราไม่รู้ว่าจะต้องจากช่วงเวลาอันล้ำค่าอันนั้นไปเมื่อไร จะได้ไม่ต้องมีคำว่า “ถ้า” เกิดขึ้นในความคิดช่วงหนึ่งของชีวิต ความคิดที่จะหวงช่วงเวลาที่มีความสุขเพื่อมาเสพสมเรื่องราวในเรื่องเวลาในขวดแก้วคงให้อึ้งถึงความเป็นไปและสัจธรรมของชีวิต คงไม่... ไม่มีใครในโลกที่จะรักษาและใช้ช่วงเวลาที่มีความสุขไว้ได้จนชั่ววันจันทร์ และในทางเดียวกันก็ไม่มีใครที่จะเป็นทุกข์อย่างทรมานหรือได้ตลอดไปเช่นกัน

ทุกคนมีระยะเวลาอันมีค่าเท่ากัน ความทุกข์สุขก็ผ่านมาให้ทุกคนได้สัมผัสเท่า ๆ กัน เพียงแต่ใครจะสามารถเข้าใจธรรมชาติของกาลเวลา และความเป็นไปอันแท้จริงของชีวิตได้ก็เท่านั้น ใครจะพยายามมีความสุขบนความทุกข์ที่กำลังโหมกระหน่ำด้วยคำว่า “ไม่เป็นไร หรือ ฉันเข้าใจ” หรือแม้แต่ฝืนความทุกข์โศกและรักษาช่วงเวลาแห่งความสุขไว้ได้นานกว่ากันเท่านั้นเอง...เท่านั้นเองจริงๆ

ท่านใดก็ตามที่กำลังฝืนอุปสรรคของชีวิต เกิดอาการท้อถอย หนังสือ *เวลาในขวดแก้ว* อาจจะช่วยให้กำลังใจยามท้อแท้ เพราะหากเราฝืนอุปสรรคแห่งความเลวร้ายนั้นมาได้ อนาคตก็คือแสงสว่างที่ชี้ทางสดใสแก่มวลมนุษย์ หนังสือเล่มนี้ก็จะสอนให้เราพยายามค้นหาแสงสว่างนั้น ในเมื่อทุกคนล้วนแล้วแต่มีจิตใจที่ฝืดฝาง มันอาจจะช่วยให้เราคิดถึงคำสอนที่แผ่วเบาจากอดีต ชี้ทางให้เห็นถึงปัจจัยสำคัญที่โลกนี้ตั้งอยู่ได้ นั่นก็คือความหวัง หวังในสิ่งที่เราจะสามารถเดินตามความหวังของเราได้ และเมื่อความหวังนั้นมีใช้การสิ้นที่เรียกกันว่า “ฝันลมๆ แล้งๆ” ความหวังนั้นเดินไกลล้นในโลกแห่งความเป็น

จริง เราก็คือผู้ชนะ หมายถึงชนะใจตนเอง อย่างเอาตัวเองไปเปรียบเทียบกับสังคม เพราะในสังคมไม่มีคำว่าชนะจะมีแต่คำว่าเสมอภาคและพ่ายแพ้เท่านั้น แคเราเสียใจ แคเราน้ำตา นั่นหมายถึงการพ่ายแพ้แล้ว

ดังนั้นการรักษาเสถียรภาพของตนภายใต้กลไกของสังคมจึงเป็นสิ่งสำคัญ โปรดรักษาความเสมอภาคของตนเองไว้ อย่าคิดว่าต้องชนะ เพราะนั่นมีอาจเป็นไปได้ เพียงเท่านั้นความเสมอภาคที่เรียกกันว่าความสุขก็อยู่ใกล้แค่เอื้อมและคงฝังลึกได้ จิตวิญญาณตลอดไป

เมื่ออ่านหนังสือเล่มนี้จบ เวลาในขวดแก้ว จะได้ทั้งข้อคิด กำลังใจรวมถึงการสร้างความฝันที่ต้องเป็นจริงในสักวัน...จึงต้องการให้ผู้ประสบปัญหาความทุกข์ยากที่เกิดจากภายในจิตใจ หรือแม้แต่ทางร่างกาย ที่กำลังขาดซึ่งกำลังใจ ได้อ่านหนังสือเล่มนี้เพื่อจะได้มีกำลังใจ อาจเกิดคำปลอบใจตนเองที่หลุดออกมาจากจิตใจสำนึก หรือแม้แต่การได้ข้อคิดดีๆ ในการดำรงชีวิตสืบไป...

คืนหนาวดาวอุ่น (คุณพรชัย แสนยะมูล) สิ่งที่ได้จากการอ่านหนังสือเล่มนี้คือ ความยั่งยืนของสรรพสิ่งเป็นสิ่งที่ทุกคนค้นหา แต่ก็น้อยเหลือเกินที่มีใครจะค้นพบ กาลเวลาได้ทำหน้าที่คุ้งคังสายน้ำพาความจริงนั้นให้สูญหายไปจากโลกแห่งความเป็นจริง สายน้ำได้พัดพาตัวของเราไปไกลด้วย ไปสู่ห้วงเวลาอันไกลโพ้น แต่เมื่อเราคิดถึงสายน้ำเก่าๆ ที่เราได้ว่ายเวียน เมื่อเรากลับไป ณ สายน้ำนั้น อาจไม่เหมือนที่เรานึกถึงไว้ในความทรงจำก็ได้ เฉกเช่นความรัก กาลเวลาคงไม่มีอำนาจมากพอที่จะสะกดความรักให้คงอยู่ตลอดไปได้ หนังสือเล่มนี้มีบทหนึ่งกล่าวว่า

“ความรักเป็นดอกไม้ชนิดเดียวที่สามารถเจริญเติบโตและผลิบานได้โดยไม่ต้องขึ้นอยู่กับฤดูกาลตามที่ท่านกาลิลีชิปราน กล่าวไว้ก็จริง แต่ความรักก็เป็นดอกไม้ชนิดเดียวเช่นกันที่สามารถห่อหุ้มได้โดยไม่ต้องเลือกฤดูกาลเช่นกัน”

เท่านั้นคงแสดงให้เห็นแล้วว่า สิ่งใดก็ตามที่หลงเข้ามาอยู่ภายใต้ห้วงแห่งกาลเวลา แน่หนอนที่สุดสิ่งนั้นต้องมีการเปลี่ยนแปลงเป็นเรื่องธรรมดา คงไม่มีอะไรที่จะจริงยั่งยืนมากไปกว่าตัวเราเอง ควรทำใจหากสิ่งที่เราเคยผูกพันกำลังจะจากไป กำลังจะเปลี่ยนไป ไม่เหลือแม้แต่น้ำแห่งความสำเร็จ อย่าเสียใจกับสิ่งนั้น เพราะอย่างน้อยในกาลครั้งหนึ่งเราก็เคยได้รับความสุขจากมัน แม้จะเป็นเรื่องยากที่จะบอกว่าลองตัดความทุกข์ในปัจจุบันลงสักนิด แล้วหาความสุขกับเรื่องราวที่ผ่านมา แต่ก็มีได้หมายความว่าต้องไปจมอยู่กับกองอดีต อยู่กับปัจจุบัน แต่เราก็สามารถแกะกล่องความทรงจำแห่งอดีตที่มีความสุขบ้าง

หากเวลาในปัจจุบันมันทุกข์ทรมานเกินไป อย่าไปเสียน้ำตาให้กับสิ่งที่ผ่านมาแล้ว เพราะมันก็ไม่สามารถเรียกร้องอะไรให้กลับมาได้ จงอย่าเรียกร้องให้สิ่งดีๆ ที่ผ่านพ้นกลับมา แต่ก็อย่าทำให้ความทุกข์จากไป จงเก็บมันไว้ในส่วนลึกของหัวใจที่เรียกว่า...ความทรงจำ บางทีมันอาจจะสอนอะไรแก่เราเมื่อเราหยิบยกกาลเวลาช่วงนั้นออกมาพิจารณา

หนังสือเล่มนี้นอกจากจะบอกและชี้ข้อคิดถึงเรื่องกาลเวลาแล้ว ยังกล่าวถึงธรรมชาติของมนุษย์ด้วย...คนเรา...ธรรมชาติของคนเราก็เห็นประโยชน์ความสุขและประโยชน์ส่วนคนที่อยู่ใกล้มาก่อนอยู่แล้ว เพียงแต่ไม่มีใครยอมรับออกมาตรง ๆ เท่านั้น ใครจะสละความสุขของตัวเองเพื่อมอบมันแก่คนอื่น หรือใครจะรอคอยความสุขที่ยิ่งใหญ่แต่ไม่รู้ว่าจะมีมาถึงแน่หรือเปล่า จึงคว้าเอาความสุขใกล้ตัว แล้วปล่อยให้คนรอคอยเหมือนกันต้องผิดหวัง และไม่มีแม้ด้อยค่าที่กล่าวข้างๆ ว่า “ขอโทษ” นั่นคือสิ่งที่ตัวละครที่โดดเด่นในหนังสือเล่มนี้ได้พบ และสอนให้ผู้อ่านเข้าใจธรรมชาติของกาลเวลาว่า “ต้องมีการเปลี่ยนแปลง”

ธรรมชาติของมนุษย์ที่ไม่มีใครมีสิทธิบริสุทธิ์และก็ไม่มีการคำนวณคณិត ทุกคนล้วนอยู่ตรงกลางของเจตสีทั้งสอง ขึ้นอยู่กับคนคนนั้นจะมีเจตสีใดเข้มกว่า แต่ก็ไม่มีใครที่จะผสมสีทั้งสองเข้าด้วยกันได้ เพราะคงไม่มีความดีสีใดที่แฝงไปด้วยความชั่ว และคงไม่มีสิ่งทีเลวร้ายมองกลับมุมแล้วจะเป็นสิ่งที่ดีเหนือสิ่งอื่นใด กล่าวคือคนเราก็ต้องมีทั้งสิ่งที่ดีบ้าง และสิ่งที่เลวร้ายบ้างในตัว และไม่มีใครที่จะมีความดีและไม่ดีในการกระทำเพียงอย่างเดียว...ดังนั้นการที่มีแนวโน้มไปในแนว

ระนาบของสีขาวเป็นสิ่งที่ทุกคนควรทำ เพื่อไม่ให้เกิดเหตุการณ์ที่นำมาซึ่งการเสียใจและเสียหายทางความรู้สึกของผู้ที่กระทำและผู้ที่ได้รับผลกระทบของการกระทำนั้นๆ

ท่านที่กำลังประสบกับการเปลี่ยนแปลงของสิ่งต่างๆ เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงของกาลเวลาหรือแม้แต่การกระทำของตัวเอง โปรดตั้งใจและภูมิใจหากมันเป็นเรื่องดี แต่ก็ไม่ควรเสียใจหากมันเป็นเรื่องร้าย ควรจะถือว่ามันเป็นประสบการณ์ การเดินทางของชีวิตก็เป็นเรื่องปกติที่จะต้องพบเจอกับความจริงต่างๆ ที่ผ่านเข้ามากับการเดินทางในทุกช่วง

อย่างไรก็ตามหากต้องการข้อคิดดีๆ เกี่ยวกับการเป็นไปของสิ่งต่างๆ ที่ไม่เคยแน่นอนและขึ้นยาว การได้อ่านหนังสือที่เขียนมาพร้อมที่จะให้เราอ่านและติดตาม ตามการดำเนินเรื่องก็เป็นสิ่งที่ดี และในที่นี้ขอแนะนำหนังสือเรื่องคินหนาวดาวอุ่น หนังสือเล่มนี้ให้อะไรกับเรามากพอควรหากคิดตามไปเรื่อยๆ และหากเรามีจินตนาการที่กว้างไกลอาจจะได้คำพูดที่แสนอ่อนหวานออกมาจากทิวกระซิบจากความคิดของเราเอง บางครั้งบางตอนหนังสือเล่มนี้อาจสอนอะไรแก่เราได้ อย่างเช่น สอนให้เราอย่าปล่อยความทุกข์ท้อให้กลับมาทำลายจิตใจเราเอง อย่าให้มันทำลายพลังแห่งความหวังของชีวิตมนุษย์ หากเรายังมีลมหายใจ หากว่าโลกใบนี้ยังคงหมุน จงก้าวเดินต่อไป ความฝัน ความหวัง ต้องเป็นจริงขึ้นในสักวัน สิ่งที่เราเคยพ่ายแพ้ สิ่งที่เราเคยผิดหวังก็ให้ทิ้งมันไว้กับกาลเวลาในช่วงนั้นแล้วอย่าหันกลับไปมอง เก็บความรู้สึกนั้นไว้ภายใต้วันวาน...

หนังสือทุกเล่มล้วนแต่มีคุณค่าในตัวของมันเอง แต่...แต่ก็ขึ้นอยู่กับใครจะสามารถพบคุณค่าของหนังสือเล่มนั้นได้มากกว่ากัน การที่กล่าวถึงกาลเวลา...ก็เพราะกาลเวลาเป็นสิ่งที่ทุกคนต้องพบในทุกๆ ระยะเวลาของลมหายใจแห่งชีวิต ทุกคนต้องพบสังขารของชีวิตภายใต้วงเวียนแห่งกาลเวลา ภายในกาลเวลาของคนทุกๆ คนคงแฝงด้วยความสุขและความทุกข์ปะปนกันไป คงไม่มีใครลืมความร่ำวานได้เพียงชั่วข้ามคืน แต่ความสุขที่เราต้องการจะจดจำ บางครั้งมันอาจอยู่กับเราเพียงไม่นาน

ดังนั้นเรา...คนเราทุกคนจึงไม่ควรเสียใจกับความทุกข์ที่อยู่ในความรู้สึกของหัวใจ จงใช้คำว่า "เข้าใจ" แทนคำว่า "ทำไม" เพียงเท่านี้ทุกสิ่งทุกอย่างที่เรียกกันว่าความทุกข์ รวมทั้งรอยน้ำตาและความทรมานของจิตใจ คงไม่เกิดขึ้นกับชีวิตของคนเรา มันอาจจะเป็นเรื่องยากแต่ก็คงไม่มีวิธีอื่น มันคงเป็นวิธิต้ายและวิธีเดียวที่คนอย่างเรา คนธรรมดาๆ เดินดินจะสามารถทำได้ที่สุดเพียงเท่านั้น หนังสือปลอบใจหรือหนังสือสอนใจสักร้อยสักล้านเล่มก็ไร้ความหมาย หากเรา...ผู้อ่านทั้งหลายขาดความคิดเมื่อ ได้อ่านข้อคิดของหนังสือแต่ละเล่ม

ดังนั้นสิ่งที่สำคัญที่สุดคือสติแห่งการคิดวิเคราะห์ แต่ทว่าประสิทธิภาพและวุฒิภาวะของคนเราต่างกัน เราจึงต้องทำทุกสิ่งอย่างเต็มความสามารถ สิ่งที่เราจะไปถึงหรือไม่ก็ตาม จงภูมิใจกับความสำเร็จของความรู้สึก โปรดอย่าเสียใจ หากเราไปไม่ถึงจุดหมาย อย่าเสียเวลาเวลาที่เสียไป และอย่าทิ้งความฝันนั้น ขอให้มีความสุขกับการทำในสิ่งที่ตนรัก ขอแค่การที่ได้รัก แม้จะ ไปไม่ถึงดาวที่เราคาดหวัง แต่เราก็ได้ทำอย่างดีที่สุดแล้ว แค่นี้ก็น่าจะพอแล้ว หากเป็นได้เช่นนั้นก็คงจะดี...

การแนะนำหนังสือ เล่มนี้สิน่าอ่าน ในครั้งนี้ แนะนำเรื่องเวลาในขวดแก้ว และคินหนาวดาวอุ่น เพราะเป็นหนังสือที่ปล้ำใจเราได้เป็นอย่างดี เพื่อว่าจะมีใครท้อแท้แต่ไม่ทอดทิ้ง หรือคนที่ต้องการหาประสบการณ์ชีวิตจากการอ่าน ได้รู้ถึงคุณค่าของกาลเวลาที่คนส่วนใหญ่จะเห็นคุณค่าของมัน เมื่อผ่านพ้นไปไกลแสนไกล...

น.ส. คารณิ ทองประเสริฐ

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเบ็ญจะมะมหาราช จ. อุบลราชธานี

### หนังสือคือเพื่อน

คำว่า “หนังสือ” นั้นมีความหมายที่มีลักษณะแตกต่างกันออกไป และในพจนานุกรมแต่ละเล่มนั้นให้คำจำกัดความ แตกต่างกันไปด้วย

คำว่า “หนังสือ” บางคนอาจจะหมายถึงเรื่องราว ข้อความที่เขียนลงบนกระดาษแล้วนำมาเย็บรวมกัน แต่ความหมายตามพจนานุกรมได้กล่าวไว้ว่า หนังสือ คือ เครื่องหมายใช้เขียนแทนเสียงหรือคำพูด ลายลักษณ์อักษร จดหมาย เอกสาร และบทประพันธ์ต่างๆ

หนังสือนั้นมีหลายประเภท มีทั้งหนังสือดีที่ให้สาระ ความรู้ ความบันเทิง ความสนุกสนาน ให้คิดเตือนใจ และเป็นแนวทางให้นำไปปฏิบัติในชีวิตประจำวัน ซึ่งแต่ละคนนั้นย่อมมีความคิด ความชอบที่แตกต่างกันออกไป บางคนก็อาจจะชอบหนังสือที่ให้สาระความรู้ บางคนก็ชอบหนังสือแนวสยองขวัญ หนังสือแนวโรแมนติก หนังสือการ์ตูนที่ให้ความเพลิดเพลิน หรือจะเป็นหนังสือแนวสืบสวนและหนังสือประเภทอื่นๆ อีกมากมาย ส่วนตัวข้าพเจ้าเองก็มีหนังสือที่ชื่นชอบอยู่ด้วยกันสองเล่มที่จะแนะนำให้เพื่อนๆ อ่านก็คือ พระราชนิพนธ์เรื่องพระมหาชนก และหนังสือเรื่องนิกกับพิม

บทพระราชนิพนธ์เรื่องพระมหาชนก นั้น ข้าพเจ้าได้อ่านมานานหลายปีแล้ว เพราะแม่ของข้าพเจ้าได้บอกกับข้าพเจ้าว่า หนังสือนี้เป็นหนังสือดี ควรที่จะอ่านไว้ประดับความรู้ และในช่วงเวลานั้นหนังสือเล่มนี้เป็นที่นิยมมาก ได้มีสื่อหลายสื่อที่ออกมาแนะนำหนังสือ ไม่ว่าจะเป็นสื่อทางวิทยุ โทรทัศน์ ซึ่งหนังสือเล่มนี้เป็นพระราชนิพนธ์ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชมหาราช ในปี พ.ศ. 2531 พระองค์ทรงพระราชนิพนธ์เรื่องโดยทรงดัดแปลงให้ทันสมัยขึ้น พระองค์จึงโปรดเกล้าฯ ให้ศิลปินชั้นนำของเมืองไทยหลายท่านเป็นผู้วาดรูปประกอบ ในโอกาสมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษาครบ 6 รอบ (พ.ศ. 2542) โปรดเกล้าฯ ให้พิมพ์พระราชนิพนธ์เรื่องพระมหาชนก ฉบับการ์ตูน โดยโปรดเกล้าฯ ให้ศิลปินผู้ชำนาญการที่สุดเป็นผู้วาดรูป และโปรดเกล้าฯ ให้พิมพ์ด้วยกระดาษไทยเพื่อความประหยัด ให้ทุกคนมีโอกาสได้ซื้ออ่าน

จากที่ข้าพเจ้าได้อ่านหนังสือเล่มนี้ เนื้อหาในเรื่องเป็นคติสอนใจ แฝงข้อคิดที่ทุกคนสามารถนำไปปฏิบัติได้ เนื้อเรื่องเป็นเรื่องราวขององค์พระมหาชนกตั้งแต่ประสูติไปจนถึงเจริญวัยและประสบความสำเร็จในชีวิต เหตุการณ์ก่อนที่พระองค์จะประสูตินั้น เป็นเหตุการณ์สงครามที่เกิดขึ้นเพราะการขูดของเหล่าเสนาอำมาตย์ให้เกิดความแตกแยกระหว่างพระอริราชูปถัมภ์ของพระมหาชนกและพระโพลชนก จากเหตุการณ์นี้ทำให้ชีวิตความเป็นอยู่ของพระมารดาและพระมหาชนกได้เปลี่ยนแปลงไป จากเรื่องพระมหาชนกนี้ ข้าพเจ้าจะขอหยิบยกตัวอย่างบางตอนมาเขียนให้เพื่อนๆ ได้อ่านดังต่อไปนี้ เป็นเหตุการณ์เมื่อตอนที่พระองค์มีพระชนม์ 16 ปี พระองค์ทรงเรียนไตรเพทและศิลปศาสตร์ทั้งปวง ในขณะที่พระองค์มีพระชนม์เพียง 16 ปี ซึ่งจากเหตุการณ์นี้แสดงให้เห็นว่า พระมหาชนกมีความเพียรพยายามและมีความใฝ่รู้ใฝ่เรียนเป็นอย่างมาก สมควรที่จะนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน

หลังจากที่พระมหาชนกได้สำเร็จวิชาต่างๆ แล้วจึงได้ขอพระมารดาเดินทางไปยังเมืองมิถิลา เพื่อชิงราชสมบัติของพระบิดากลับคืนมา จากนั้นพระมหาชนกก็ออกเดินทางด้วยเรือพร้อมกับพวกพยานิข เมื่อเรือแล่นออกไปในมหาสมุทร ก็เกิดคลื่นใหญ่ในทะเลขึ้น แต่พระองค์ก็ไม่ว้าวัวกลัว เมื่อเรือจมผู้คนในเรือพร้อมกับพระองค์ลอยอยู่ในน้ำ พระองค์สามารถรอดพ้นจากสคว้นน้ำที่จะมาทำร้ายได้ พระมหาชนกใช้เวลาในการว่ายน้ำอยู่ในมหาสมุทรเป็นเวลา 7 วัน 7 คืน จากเหตุการณ์นี้ทำให้เราได้เห็นความอดทนและความเพียรพยายามของพระองค์

เหตุการณ์ที่ 3 มีใจความว่า ที่ทางเข้าอุทยานมีมะม่วงสองต้น ต้นหนึ่งมีผล อีกต้นหนึ่งไม่มีผล พระองค์ทรงลืมนมมะม่วงอันโอชา แล้วเสด็จเยี่ยมอุทยาน เมื่อเสด็จกลับออกมาจากอุทยานทอดพระเนตรเห็นต้นมะม่วงที่มีรสดีถูกข้าราชการบริพารดึงทิ้งจนโคนลง ส่วนต้นที่ไม่มีลูกก็ยังตั้งตระหง่าน เหตุการณ์นี้แสดงให้เห็นว่า สิ่งใดที่มีคุณภาพ จะเป็นเป้าหมายของการขบถ และจะเป็นอันตรายในท่ามกลางผู้ที่ขาดปัญญา

จากที่ข้าพเจ้าได้เล่าเหตุการณ์ในเรื่องทั้งสามเหตุการณ์ที่ข้าพเจ้าประทับใจมานั้นเป็นเหตุการณ์ที่เราทุกคนสามารถนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้เป็นอย่างดี ซึ่งเมื่อเพื่อนๆ ได้อ่านหนังสือเล่มนี้แล้ว เพื่อนๆ อาจจะได้อะไรมากมายจากหนังสือเล่มนี้มากกว่าที่ข้าพเจ้าได้ เพราะทัศนคติของแต่ละคนย่อมแตกต่างกัน หากเพื่อนๆ อยากรู้รายละเอียดและเนื้อหาในเรื่องมากกว่าที่ข้าพเจ้าเล่ามานี้ ก็ขอเชิญชวนเพื่อนๆ ทุกคนอ่านหนังสือเล่มนี้แล้วเพื่อนๆ จะได้ว่าหนังสือเล่มนี้มีคุณค่ามากมาย

พระราชนิพนธ์เรื่องพระมหาชนก เล่มนี้จะช่วยให้ทุกคนสามารถพิจารณาแนวทางดำเนินชีวิตที่เป็นมงคลได้

หนังสือเล่มที่ 2 ที่ข้าพเจ้าชื่นชอบและอยากจะเชิญชวนเพื่อนๆ อ่านก็คือเรื่องนิกกับพิม หนังสือเรื่องนี้เป็นหนังสือที่อ่านแล้วชวนให้เกิดอารมณ์ขันและเกิดความสนุกสนาน เมื่อเพื่อนๆ ได้อ่านหนังสือเล่มนี้ข้าพเจ้าเชื่อว่า ความรู้สึกของเพื่อนๆ ก็คงจะไม่แตกต่างจากความรู้สึกของข้าพเจ้า เรื่องราวในหนังสือเล่มนี้เป็นเรื่องราวของหนุ่มสาวชาวไทย ที่ไปพบเจอกันที่เมืองซูริท ประเทศสวิตเซอร์แลนด์ โดยทั้งสองคนต่างก็เข้าไปเลือกซื้อหมาในร้านเดียวกันและเวลาเดียวกัน จากเหตุการณ์หลายเหตุการณ์ที่ผ่านเข้ามาในชีวิตของคนทั้งคู่ ทำให้ชายหญิงคู่นี้รักกัน ทั้งสองคนซื้อหมากันคนละตัว ฝ่ายชายตั้งชื่อหมาของเขาว่า นิก ส่วนฝ่ายหญิงก็ตั้งชื่อหมาของเธอว่า พิม สรุปความเลื่องสองคนนี้รู้จักกันเพราะหมา แต่แล้วเหตุการณ์ก็พลิกผันไป เมื่อหล่อนหายหน้าไป แล้วเขาก็พบเธอเข็นรถเด็กอ่อนเดินไปกับผู้ชายคนหนึ่ง ในใจเขานั้นคิดว่าเธอนั้นมีเจ้าของแล้ว จากนั้นเขาก็กลับมาเมืองไทยโดยไม่บอกเธอ เมื่อเวลาผ่านไปเขาก็ได้เขียนจดหมายหาเธอโดยให้นิกกับพิมเป็นสื่อ มีเหตุการณ์หลายอย่างที่ผ่านเข้ามาในชีวิตของคนทั้งคู่ มีทั้งสุขและทุกข์ ระคนกันไป

หนังสือเล่มนี้เป็นบทประพันธ์ของ ว. ฒ ประมวลมิตร ซึ่งมีผลงานวรรณกรรมให้อ่านอยู่หลายเรื่อง ผลงานแต่ละเรื่องล้วนเป็นที่นิยม ข้าพเจ้าอ่านหนังสือเล่มนี้ตอนเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เมื่อเริ่มแรกที่ข้าพเจ้าอ่านก็ขำๆ กับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับคนและหมาว่าเป็นอย่างไร แต่พอข้าพเจ้าอ่านไปเรื่อย ๆ กลับกลายเป็นความสนุกและรู้สึกสดชื่น เมื่อได้รู้เรื่องราวของคนทั้งคู่ กับหมาอีกสองตัวซึ่งมีเขาและเธอเป็นเจ้าของ เมื่อข้าพเจ้าอ่านไป หนังสือเล่มนี้มีเรื่องราวที่ข้าพเจ้าถึงไม่รู้อีกมากมาย ทั้งการใช้ชีวิตอยู่ต่างประเทศ การอยู่ร่วมกันของแต่ละครอบครัว ได้รู้ถึงคนที่มีพื้นฐานของครอบครัวที่แตกต่างกันออกไป ถึงแม้ว่าจะมาจากพื้นฐานครอบครัวเดียวกัน แต่ลักษณะนิสัยใจคอและความคิดของแต่ละคนก็อาจจะแตกต่างกันออกไป ข้าพเจ้าอ่านหนังสือเล่มนี้อยู่หลายเที่ยว ในตอนนั้นรู้สึกว่าการอ่านเท่าไรก็ไม่รู้สึกเบื่อ เพราะยังเรียกเสียงหัวเราะได้เหมือนเดิม

ข้าพเจ้าคิดว่าถ้าเพื่อนๆ ได้อ่านหนังสือเล่มนี้ จะได้รู้จักชีวิตความเป็นอยู่ของแต่ละบุคคลมากยิ่งขึ้น รวมทั้งได้รู้ถึงสังคมที่เราอยู่นั้นมันมีอะไรที่เรายังไม่รู้อีกมากมาย

จากการที่ข้าพเจ้าได้อ่านหนังสือทั้งสองเล่มนี้แล้ว ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกว่าหนังสือไม่ได้น่าเบื่ออย่างที่ข้าพเจ้าคิดในตอนแรก หนังสือมีอะไรดีๆ มากมายที่เราควรอ่าน หนังสือสามารถให้ทั้งความสุข ความบันเทิง ความสนุกสนาน และยังเป็นเพื่อนแก้เหงาได้ดียิ่งด้วย

เมื่อเพื่อนๆ ได้อ่านหนังสือที่ข้าพเจ้าแนะนำแล้ว จากคนที่ไม่ชอบอ่านหนังสือเลย ก็อาจจะรักการอ่านและสนุกกับการอ่านหนังสือมากขึ้นก็ได้ ก็อย่างที่ข้าพเจ้าได้บอกไปแล้วว่าหนังสือมีอะไรดีๆ อีกมากมายที่เราควรจะมี จะเห็นได้ว่าคนที่รักการอ่าน ชอบอ่านหนังสือจะเป็นคนทันเหตุการณ์ ทันสมัย มีความรู้รอบตัวมากกว่าเพื่อนวัยเดียวกัน

การอ่านมากทำให้รู้มาก มีความรอบรู้ ซึ่งการที่จะเป็นคนเก่งมีความรู้มากมายไม่ได้ขึ้นอยู่กับระดับไอคิว แต่จะอยู่ที่ความขยันหมั่นเพียร อ่านมากยิ่งรู้มาก อันปัญญาเปรียบเหมือนอาวุธ หมั่นลับคม ให้คมสม่ำเสมอ นับวันก็จะยิ่งเฉียบแหลม

---



น.ส. ศรียุทธ เกียรติ

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูล จ. กระบี่

### ความแตกต่างที่เท่าเทียมกัน

“ความแตกต่างที่เท่าเทียมกัน” นี่ ! ไม่ใช่ชื่อหนังสือ ไม่ใช่ชื่อละครนำเมา แต่...เป็นชื่อเรียงความของฉันทเอง ฉันทกำลังจะบอกเล่าถึงที่มาของชื่อนี้... “หนังสือเรียน, หนังสือการ์ตูน, นวนิยาย, หนังสือพิมพ์ และนิตยสาร” หนังสือที่ฉันทยกมาทั้งหมดนี้ ฉันทเชื่อว่า...คงไม่มีใครที่ไม่รู้จัก และคงจะไม่มีใครที่ไม่เคยอ่านหนังสือประเภทนี้มาก่อน

หนังสือแต่ละประเภทที่ฉันทกล่าวถึงอาจจะแตกต่างกันที่เนื้อหาสาระ และรูปแบบการนำเสนอ เพราะเป็นหนังสือคนละแนวกัน รวมทั้งยังให้ประโยชน์กับผู้อ่านแตกต่างกันไปตามประเภทของหนังสือ แต่...ในความแตกต่างนี้ก็ยังแฝงไปด้วยคุณค่าและสิ่งดีๆ ที่มีอยู่เท่าเทียมกัน อย่างน้อย...ความเท่าเทียมกันของหนังสือทุกประเภท ก็มีจุดประสงค์ที่จะมอบสิ่งที่ดีและมีประโยชน์ให้กับผู้อ่านหนังสือประเภทนั้นๆ ได้เหมือนกัน ซึ่งอาจจะไม่ใช่ในด้านความรู้เพียงอย่างเดียว แต่อาจจะเป็นการบันเทิง ข้อคิด หรือข้อมูลข่าวสาร ที่สำคัญ...คนรักการอ่านมักได้ความรู้ดีๆ จากหนังสือเสมอ

นี่แหละคำคือ “ความแตกต่างที่เท่าเทียมกัน” ในแบบของฉันท ยิ่งถ้าคุณ...ได้อ่านเรียงความของฉันทจนจบ คุณจะพบกับคำตอบของ “ความแตกต่างที่เท่าเทียมกัน” มากยิ่งขึ้น

คุณชอบอ่านหนังสือไหมคะ สำหรับฉันท...ชอบอ่านหนังสือ แต่...ฉันทมีหนังสือที่อ่านแล้วชอบ อ่านแล้วประทับใจ ถึงไม่เก่งเล่้มหรือก หนังสือที่ฉันทกำลังจะกล่าวถึงสองเล่มนี้นั้นนับว่าเป็นหนังสือที่อยู่ในใจของฉันทเลยทีเดียว เล่มแรก...เป็นเรื่องราวชีวิตของนักวิ่งวัยรุ่นคนหนึ่งที่จะเป็นฮีโร่ในใจของใครหลายคน รวมทั้งฉันทด้วย บุคคลที่ฉันทกล่าวถึงก็คือ เจมส์-เรอัสคัล ดอยซุสคัล ีประวัติของเขา...ถ้าคุณให้ทราบ คุณจะยิ่งไปเลย เพราะเขาเคยเป็นหนึ่งในผู้รอดชีวิตจากเหตุการณ์เครื่องบินตกที่จังหวัดสุราษฎร์ธานี แต่...นั่นก็เป็นเหตุการณ์ที่ผ่านมาแล้วหลายปี จนฉันทจำไม่ได้ว่าเกิดขึ้นเมื่อปี พ.ศ. ไດกันแน่ แต่เท่าที่ฉันทจำได้ในตอนนั้น เรื่องราวของเจมส์ได้กลายเป็นเรื่องฮือฮา และมีผู้ให้ความสนใจเป็นอย่างมากจนหลาย คนตั้งฉายาให้เขาว่า “นักวิ่งกระดุกเหล็ก”

เจมส์ได้ถ่ายทอดเรื่องราวชีวิตของเขาไว้ในหนังสือที่มีชื่อว่า *โลกใบนี้...ไม่เคยเหงา* ซึ่งเป็นชื่อน่าสนใจมาก ชีวิตของคนเรามีบางเวลาที่ต้องพบเจอกับความเหงาและความเดียวดาย แต่ผู้ชายคนนี้นักล้นมีทรรชนะที่แปลกไปจากความเป็นจริง *โลกใบนี้...ไม่เคยเหงา* ชื่อหนังสือจึงเป็นเหมือนแรงดึงดูดใจให้ฉันทอยากอ่านหนังสือเล่มนี้ ฉันทจึงตัดสินใจซื้อหนังสือเล่มนี้ที่ร้าน ที่ฉันทไม่รู้เลยว่า เนื้อหาภายในนั้นเป็นอย่างไร หนังสือเล่มนี้เป็นงานเขียนเล่มแรกของเข แต่คุณเชื่อไหมว่า...เล่มที่ฉันทอ่านได้ตีพิมพ์เป็นครั้งที่ 3 แล้วนะ แสดงว่าหนังสือเล่มนี้ต้องเป็นหนังสือขายดี ซึ่งแน่นอนว่าเหตุผลหนึ่งก็คือ ชื่อเรื่องน่าสนใจ

ฉันทค่อยๆ เปิดหนังสือเล่มนี้อ่านตั้งแต่หน้าแรกและอ่านไปเรื่อยๆ จนถึงหน้าสุดท้าย โดยที่ฉันทใช้เวลาอ่านเพียงไม่กี่ชั่วโมง คุณคงพอจะเดาออกใช่ไหมคะว่าฉันทคงจะตั้งใจอ่านหนังสือเล่มนี้มาก ถูกแล้วละคะ และฉันทก็ไม่รู้สึกเสียเวลาอะไร เพราะอ่านหนังสือเล่มนี้แล้วบอกได้คำเดียวเลยว่า...สุดชอคและคุ้มค่าจริงๆ

เจมส์ใช้ภาษาง่ายๆ อ่านสบายๆ ทำให้เห็นภาพและรู้สึกได้ถึงความเป็นกันเอง เหมือนฉันทได้เข้าไปอยู่ร่วมเหตุการณ์นั้นเลยทีเดียว เขาได้ถ่ายทอดความทรงจำที่ดีๆ ตั้งแต่วัยเด็กจนกลายมาเป็นเจมส์ที่โด่งดังในวันนี้ออกมาได้น่าสนใจ ทำให้ฉันทได้สัมผัสกับหลากหลายแง่มุมในชีวิตของเขา มีทั้งเรื่องกึกกั่นารักของความรักสมัยเด็กๆ ซึ่งเป็นวัยเพียงแค่ 10 ขวบ ยังไม่รู้จักรักหรือว่าความรักมีรูปร่างหน้าตาอย่างไร รู้เพียงว่าคนนั้นสวย คนนี้น่ารัก ก็เก็บเอาไปป๊อปปี้ไปฝัน สำหรับเจมส์



ในคอนนั้น ความรักทำให้หัวใจของเขาเบิกบาน โลกทั้งใบกลับกลายเป็นสีชมพูหวานในทันที และที่สำคัญโลกใบนั้น...เป็นโลกที่ทำให้เขามีความสุข

แล้วคุณล่ะคะ ในยามที่มีความรักโลกทั้งใบของคุณกลายเป็นสีอะไร ฉันเชื่อว่า...ไม่ว่าโลกจะเปลี่ยนเป็นสีอะไรก็ย่อมจะเป็นโลกที่ทำให้คุณมีความสุขแน่นอน มาถึงบรรทัดนี้คุณคงอยากรู้แล้วใช่ไหมล่ะว่า...เด็กผู้หญิงคนที่ทำให้โลกทั้งใบของเจมส์กลายเป็นสีชมพูหวานได้นั้น เธอคือใคร แล้วความรักของเด็กชายเจมส์จะสมหวังหรือไม่ คำตอบกำลังรอให้คุณค้นหาอยู่ใน โลกใบนี้...ไม่เคยเหงา แต่ฉันรับรองว่าคุณจะอดเอ็นดูและอมยิ้มกับความไร้เดียงสาของเจมส์ไม่ได้เลยล่ะ

“หัวใจที่โอบไม่รอบ” ก็เป็นหนึ่งในหลายเรื่องที่เจมส์ได้เขียนเล่าไว้ในหนังสือเล่มนี้ “เจมส์คิดจะโอบหัวใจของใครไว้ละ” “แล้วทำไมถึงโอบไม่รอบล่ะ” “ชื่อเรื่องดูท่าทางจะฟัง อ่านแล้วฉันจะน้ำตาไหลไหมเนีย!” นี่คือหลากหลายคำถามที่เกิดขึ้นในใจฉันก่อนที่จะอ่านเรื่องนี้ จนฉันไม่รู้ว่าฉันจะให้คำตอบกับคำถามไหนก่อนดี แล้วฉันจะตอบคำถามว่าอย่างไรละ แต่เท่าที่รู้ตอนนี้...ฉันจะต้องอ่านเรื่องนี้ให้จบ

หลังจากที่ฉันได้อ่าน ฉันกลับได้คำตอบที่ไม่คาดคิดเลยว่า...หัวใจดวงนั้น คือ “ครู” และที่สำคัญ...เรื่องนี้ไม่ได้ทำให้ฉันน้ำตาไหลเลยสักนิดเดียว อ่านแล้ว...กลับทำให้ฉันตกกับเรื่องราวของเขา แต่...ก็ซึ่งกับความรู้สึกและคำพูดที่เขาได้กล่าวถึงครู เจมส์ได้บอกเล่าถึงวีรกรรมเสียๆ ของเขาในสมัยเด็กๆ ที่เคยทำไว้กับครูมากมาย จนบางครั้งก็โดนครูตีทั้งเจ็บทั้งอายเลยทีเดียว สิ่งที่เขาเล่า...ทำให้ฉันคิดถึงวีรกรรมเสียๆ ที่ฉันเคยทำกับครูเอาไว้ขึ้นมาเลย ฉันเองก็โดนตีมาหลายครั้งแล้วเหมือนกัน ฉันประทับใจกับพูดของเขามากมาย และประโยชน์ละที่ทำให้ฉันถึงกับซึ่ง เหมือนมีอะไรมาสะกิดใจฉัน เจมส์เล่าไว้ว่า

“หากเปรียบสิ่งที่ครูได้ให้อาจจะเปรียบได้กับหัวใจที่โอบไม่รอบ เพราะหัวใจของคนเป็นครูนั้นเป็นสิ่งที่มีความและยิ่งใหญ่เหลือเกิน”

เจมส์อาจจะเป็นคนหนึ่งที่มองข้ามหัวใจดวงนี้ไป เพราะเขาไม่รู้ว่าครูได้ให้อะไรกับเขาบ้าง แต่...วันนี้เขารู้แล้วว่าหัวใจดวงนั้นได้ให้อะไรดีๆ กับเขามากมาย อ่านเรื่องนี้แล้วทำให้ฉันรู้ว่า...ฉันเองก็เป็นเหมือนเจมส์ ฉันก็เคยมองข้ามหัวใจดวงนั้นไป ฉันอาจจะไม่เคยเข้าใจว่า ทำไม? ครูต้องตีฉัน ทำไมโดน คอยจ้ำจี้จ้ำไชฉันอยู่เสมอ ทั้งๆ ที่ฉันก็ไม่ได้เลวร้ายอะไร ถึงวันนี้...ฉันเข้าใจแล้ว เหตุผลของฉันคงไม่ต่างไปจากเจมส์ และฉันก็รู้แล้วว่า...หัวใจที่เราไม่สามารถโอบได้รอบ แม้ว่าจะใช้คนโอบมากมายก็ตาม แล้วคุณล่ะคะ กำลังมองข้ามหัวใจดวงนี้ไปหรือเปล่า

ที่ฉันยกมาเป็นเพียงแค่ส่วนหนึ่งเท่านั้น โลกใบนี้...ไม่เคยเหงา เล่มนี้ยังมีเรื่องราวดีๆ ที่น่าสนใจอีกหลายเรื่อง หนังสือเล่มนี้...ไม่ได้นำเสนอใจตรงที่ซูเปอร์สตาร์เป็นคนเขียนเพียงอย่างเดียว แต่...คือตรงที่ผู้เขียนได้ตั้งใจถ่ายทอดเรื่องราวเกี่ยวกับตัวเขา และคนรอบข้างออกมาอย่างน่าประทับใจ แต่ละเรื่องที่เขานำมา อาจจะสะท้อนความรู้สึกได้ไม่เหมือนกัน บางเรื่อง...อ่านแล้วก็อดที่จะหัวเราะไม่ได้ แต่บางเรื่อง...อ่านแล้วอาจจะน้ำตาไหลออกมาโดยไม่รู้ตัว และบางเรื่อง...คุณอาจจะคาดไม่ถึงเลยว่า...นี่เธอเจมส์!

นอกจากนี้ก็ยังจะได้เพลิดเพลินกับภาพถ่ายของเจมส์ในวัยเด็กที่รวบรวมไว้มากมาย มีทั้งวัยเด็กแบบขงๆ เป็นๆ จนถึงตอนที่เขากลายมาเป็นเจมส์ที่โด่งดัง ซึ่งหาจากที่อื่นไม่ได้อีกแล้ว ฉันบอกได้เลยว่า โลกใบนี้...ไม่เคยเหงา เล่มนี้ดีจริงๆ เพราะนอกจากจะทำให้ฉันได้สัมผัสกับหลากหลายแง่มุมในชีวิตของเจมส์แล้ว ยังทำให้ได้ข้อคิดดีๆ ที่สอดแทรกอยู่ด้วย หนังสือเล่มนี้เป็นเหมือนกระจกที่สะท้อนความคิด ความรู้สึกและตัวตนที่แท้จริงของเจมส์ออกมา ซึ่งถ้าใครไม่ได้อ่านก็จะไม่มีโอกาสได้สัมผัสกับสิ่งเหล่านี้เลย ที่สำคัญ...อ่านแล้วทำให้ฉันรู้ว่า เจมส์เป็นคนที่ให้ความสำคัญกับครอบครัวและคนรอบข้างมากที่สุดเลย นั่นก็เป็นเหมือนจุดเริ่มต้น ที่ทำให้ฉันรู้สึกได้ว่า...ฉันต้องรีบกลับไปสำรวจตัวเองแล้วละว่า ฉันละเลยความรู้สึกและให้ความสำคัญกับครอบครัวรวมถึงคนรอบข้างของฉันน้อยไปหรือเปล่า เพราะคนเหล่านั้นหวังดีกับฉันไม่น้อย

เลขที่เดียว มาถึงตอนนี้...ฉันเข้าใจแล้วว่า ทำไมเจมส์จึงตั้งชื่อหนังสือของเขาว่า *โลกใบนี้...ไม่เคยเหงา* นั่นก็เพราะว่า...เขามองโลกในแง่ดี โลกใบนี้ของเขาจึงสวยงามอบอุ่น และไม่เคยเหงา เศร้าโศกเศร้าๆ แต่ฉันเอง ฉันคงต้องนำไปใช้บ้างละ

ฉันเคยให้เพื่อนๆ ยืมหนังสือนี้ไปอ่านกัน เขาต่างบอกเป็นเสียงเดียวกันเลยว่า “รูปเล่มสวย น่าอ่านจัง” ซึ่งก็มีหลายคนที่ไม่ซื้อเก็บไว้ แล้วคุณล่ะจะไม่ลองหยิบ *โลกใบนี้...ไม่เคยเหงา* เล่มนี้มาอ่านบ้างหรือคะ ถ้าคุณอยากได้อะไรซักเล่มเหมือนที่ฉันได้ คุณต้องพิสูจน์ตัวเองแล้วละค่ะ แล้วคุณจะได้รู้ว่าความประทับใจที่ต้องแอบอมยิ้มหรือน้ำตาไหลออกมาโดยไม่รู้ตัวนั้นเป็นยังไง...ไม่ลองไม่รู้ละคะ

หนังสือดีๆ อีกเล่มที่ฉันอยากจะให้ลองอ่านกัน คือ *ความสมหวังของแก้ว* ซึ่งผู้แต่งก็คือ “โบตัน”

โบตันเป็นนักเขียนท่านหนึ่งที่ฉันค่อนข้างคุ้นหูและคุ้นตากับผลงานของท่านมาพอสมควร และผลงานของท่านก็ถูกนำมาสร้างเป็นละครโทรทัศน์ที่โด่งดังมากมาย อาทิ *สุดแต่ใจจะไขว่คว้า*, *กว่าจะรู้เดียงสา* ฯลฯ *ความสมหวังของแก้ว* เป็นนวนิยายชีวิต...อบอุ่น ขนาคะทัดรัด เหมาะแก่การพกพา เนื้อเรื่องมีความยาวไม่มากนัก และเรื่องราวก็ไม่ยืดเยื้อจนเกินไป ภาษาที่โบตันใช้ก็เป็นภาษาง่ายๆ อ่านสบายๆ ไม่ต้องตีความซ้ำไปซ้ำมาหลายๆ รอบ ที่สำคัญ *ความสมหวังของแก้ว* เล่มนี้เป็นนวนิยายที่โบตันบอกว่า...รักมากที่สุดนั้นก็พอจะगरันต์ได้แล้วว่า นวนิยายเล่มนี้ต้องมีอะไรดีๆ แน่แน่นอน

*ความสมหวังของแก้ว* เป็นเรื่องราวชีวิตของแก้ว เด็กผู้หญิงที่เติบโตมาในสภาพแวดล้อมที่เรียกว่า...สลัม ด้วยเหตุที่พ่อแม่มีลูกหลายคน จึงทำให้แก้วไม่ได้รับความสะดวกสบาย และโอกาสดี ในการเล่าเรียนระดับสูงๆ เหมือนเด็กทั่วไป ตกปรกับเธอ ได้เป็นเพื่อนเล่นกับลูกคนรวย สิ่งที่เราได้พบ ความสะดวกสบายที่เราได้แก่เห็น จึงกลับกลายมาเป็นความต้องการมากมายที่เธออยากได้รับ มีเหตุการณ์ร้ายๆ ผ่านเข้ามาในชีวิตของเธอมากมาย จนทำให้เธอต้องตัดสินใจแต่งงานกับผู้ชายที่เธอไม่รักเพียงเพื่อหนีให้พ้นจากสภาพแวดล้อมที่เลวร้าย ในที่สุดเธอก็หนีออกมาได้ ผู้ชายคนนั้นทิ้งรักและศึกับแก้วมาก และนั่นก็เป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้แก้วรู้สึกดีกับเขา ความต้องการของแก้วสมหวังเหมือนกับแก้วมีมันดิวเศษ คนที่ข่มขืนเธอและพี่สาว ก็ได้รับผลกระทบที่ตนเองก่อไว้ เธออยากหนีให้พ้นจากสภาพที่เลวร้าย เธอก็หนีออกมาจนได้ แต่...มีเพียงสิ่งเดียวที่เธอต้องการมาตั้งแต่เด็กๆ ซึ่งเป็นสิ่งที่เธอเฝ้าพยายามอ้อนวอนขอจากสามี แต่สามีของเธอควรจะมีใจไม่ใช่เธอ มันเป็นความต้องการที่แก้วโหยหามาตลอดชีวิต แต่เธอกลับไม่ยินดีอีกแล้ว เพราะความสมหวังที่เธอได้มานั้นต้องแลกมาด้วยความเจ็บปวด

คุณอยากรู้ไหมคะว่า...ชีวิตของผู้หญิงตัวเล็กๆ อย่างแก้ว ต้องเจอกับเหตุการณ์ร้ายๆ อะไรบ้าง และความสมหวังที่เธอต้องแลกมาด้วยความเจ็บปวดนั้น เธอแลกมาด้วยอะไรบ้าง คุณจะพบกับคำตอบที่คุณอยากรู้ เพียงแค่คุณ...หยิบหนังสือเล่มนี้ขึ้นมาอ่านเท่านั้นเอง

“แก้ว” เป็นผู้หญิงคนหนึ่งที่คุณอาจจะไม่มีความสำคัญอะไรเลย เพราะ...เธอเกิดในสลัม แม้ว่าเธอจะหนีจากสลัมในเวลาต่อมา ชีวิตของแก้วก็ไม่น่าสนใจอยู่ดี แต่...เพราะชีวิตของแก้วและผู้ที่แวดล้อมตัวเธอเป็นชีวิตแบบหนึ่งที่มีอยู่จริงในสังคม รวมทั้งเหตุการณ์ต่างๆ ที่แก้วต้องพบเจอก็เป็นเหตุการณ์ที่ล้วนแล้วแต่เกิดขึ้นจริงแทบทั้งสิ้น ฉันจึงมองว่า...ชีวิตของเธอน่าสนใจมาก ยิ่งฉันได้อ่านได้รู้จักชีวิตของตัวละครตัวนี้น่ามากจน ทำให้ฉันรู้ว่า...เรื่องราวชีวิตของแก้วน่าสนใจมากทีเดียว

ฉันขอगरันต์ได้เลยว่า นวนิยายเล่มนี้จริงๆ เพราะนอกจากจะสะท้อนเรื่องจริงที่เกิดขึ้นในสังคมแล้ว ยังให้ข้อคิดดีๆ อีกมากมาย ชีวิตของแก้วอาจจะเหมือนหรือแตกต่างจากชีวิตของใครหลายคน เพราะคนเหล่านั้นอาจจะมิชีวิตและโอกาสที่ดีกว่าแก้ว แต่มีสิ่งหนึ่งที่ฉันคิดว่าทุกคนมีเหมือนกับแก้ว นั่นก็คือต้องการความสมหวังในชีวิต เพราะคนเรายังมีกิเลสยังไม่สามารถตัดกิเลสออกไปได้ จึงต้องคลั่งไคล้ดิ้นรนเพื่อให้ได้มาซึ่งความสมหวังในชีวิต หากมองเพียงผิวเผิน แก้วช่างเป็นผู้หญิงที่โชคชะตาส่งมาดี แต่...ถ้าได้อ่านเรื่องราวนี้จนจบ คุณจะรู้ว่า...แม้แก้วจะได้ทุกอย่างมาเหมือนกับแก้วมีมันดิวเศษ แต่แก้วก็ไม่ได้สมหวังกับทุกอย่างในชีวิต และเมื่อสมหวัง ความสมหวังนั้นก็ต้องแลกมากับความสูญเสีย

หลังจากที่ฉันได้อ่านเรื่องนี้ มีหลายคำถามและหลายความรู้สึกที่เกิดขึ้นในใจ “ทำไมนะคนเราจึงนึกถึงแค่สิ่งที่เราไม่อาจมีได้” “ทำไมเราจึงไม่รู้จักรักพอใจกับสิ่งที่เรามี” และสุดท้าย...เมื่อเราได้ความสมหวังนั้นมาด้วยความเจ็บปวด เรากลับไม่อาจได้ความสมหวังนั้น ทั้งๆ ที่เราเองเป็นฝ่ายเรียกร้องสิ่งนั้นมาตลอด

ฉันยอมรับว่าบางครั้งฉันเองก็เป็นเหมือนกับแก้ว เพื่อค้นหาในสิ่งที่เราไม่อาจมีได้ และฉันก็ไม่อยากเป็นอย่างแก้ว ฉันไม่อยากแลกความสมหวังของฉันด้วยความเจ็บปวด นวนิยายเรื่องนี้จึงสอนให้ฉันรู้จักกับคำว่า “ไม่มีใครสมหวังกับทุกอย่างในชีวิต” และ “จงพอใจในสิ่งที่ตนเองมีอยู่” ประโยคสั้นๆ แค่นี้ แต่...เป็นสิ่งที่ยากเหมือนกัน ถ้าคิดและทำได้แบบนี้...ฉันคิดว่าเราเองคงจะมีความสุขและคงไม่ต้องมานั่งเสียใจเหมือนกับแก้ว

จุดเด่นเรื่องความสมหวังของแก้ว อยู่ที่ เป็นนวนิยายแนวสมจริง และแตกต่างจากนวนิยายทั่วไป นวนิยายเรื่องนี้อาจจะลงเอยตรงที่พระเอก นางเอก สมหวังและมีความสุข แต่นวนิยายเรื่องนี้กลับลงเอยที่ความผิดหวัง เสียใจ และความเจ็บปวดของตัวละคร นวนิยายเรื่องนี้คล้ายจะเป็นเรื่องเศร้า หลายตอนในหนังสือเล่มนี้ได้ถ่ายทอดความรู้สึกอันร้าวรานที่ตัวละครได้รับ แต่...ผู้เขียนก็ไม่ลืมที่จะใส่ความสุข ความสมหวัง และรอยยิ้มของตัวละครลงไป เพื่อให้ทำให้นวนิยายเล่มนี้สมจริง และน่าอ่านมากขึ้น อ่านแล้ว...คุณจะรู้ว่าคุ้มค่าจริงๆ

มาถึงบรรทัดนี้ คุณคงจะได้เห็นถึงความแตกต่างของหนังสือที่ฉันกล่าวถึง ซึ่งก็คือ *โลกใบนี้...ไม่เคยเหงา* และ *ความสมหวังของแก้ว* หนังสือสองเล่มนี้ อาจจะแตกต่างที่ประเภทและแนวของหนังสือ หนังสือแต่ละประเภทก็สื่อเรื่องราวออกมาแตกต่างกัน แต่...ในความต่างนี้ก็ยังสามารถให้สิ่งดีๆ ที่ทำให้ผู้อ่าน อ่านแล้วรู้สึกได้ว่าได้คุณค่า และเป็นประโยชน์เหมือนกัน นี่แหละคือ “ความแตกต่างที่เท่าเทียมกัน”

เป็นอย่างไรบ้างคะกับหนังสือที่ฉันแนะนำไป ถ้าคุณสนใจก็ไปหามาอ่านกันได้นะคะ หรือ...ถ้าคุณยังไม่มีหนังสือในใจ ฉันก็ไม่สงวนสิทธิ์ที่จะให้หนังสือสองเล่มนี้ไปอยู่ในใจคุณด้วย

น.ส. ทักขอร อภัยภาวิ

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนนารีรัตน์จังหวัดแพร่

### หาฝันท้ากล้า

เสียงกริ่งโรงเรียนดังขึ้นให้สัญญาณว่าหมดเวลาเรียนการสอนในวันนี้ ในขณะที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ทั้งหมดกำลังนั่งอยู่ในหอประชุม เรื่องกฎระเบียบของโรงเรียน ข้าพเจ้านึกขึ้นได้ว่ามีนัดกับเพื่อนหญิงของข้าพเจ้าสองคน เพื่อจะไปห้องสมุด เมื่อถึงห้องสมุดข้าพเจ้าตรงเข้าไปค้นบัตรหัวเรื่องในหมวดของหนังสือนวนิยายไทย ข้าพเจ้าหยิบดูหนังสืออยู่นานจนเพื่อน ๆ ของข้าพเจ้าได้หนังสือที่ต้องการ และนำมานั่งอ่านข้างๆ ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ได้หยิบหนังสือเล่มหนึ่งแล้วเช่นกัน หนังสือเล่มนี้มีชื่อว่า กล้าท้า

กล้าท้า เป็นบทประพันธ์ของปรีชญกร ข้าพเจ้าไม่ได้คิดอะไรมากมายหยิบหนังสือขึ้นมาอ่านข้าง ๆ เพื่อนของข้าพเจ้า หน้าปกหนังสือมีข้อความที่ทำให้ข้าพเจ้าประทับใจตั้งแต่แรกเห็น คือ คำว่า

“หากเรารู้จักเริ่มต้นที่จะทำสิ่งที่มุ่งหวังตั้งแต่วันนี้ เธอเชื่อหรือไม่ว่า มีอะไรมากมาย ที่พร้อมจะตามมาในวันต่อไป”

นี่เป็นข้อความบนหน้าปกหนังสือที่ทำให้ข้าพเจ้าต้องเปิดอ่านด้านในของหนังสือ ข้าพเจ้าเปิดหนังสืออย่างรวดเร็วในช่วงระยะสองสามแผ่นแรก แต่ก็ต้องสะดุดเมื่อทราบว่าหนังสือเล่มนี้พิมพ์เป็นครั้งที่ 5 แล้ว แสดงว่าหนังสือเล่มนี้ต้องได้รับความนิยมมาก ผู้แต่งมีประสบการณ์ในการทำงานถึง 6 ปี เขียนหนังสือมาหลายเล่ม ทำให้ข้าพเจ้าดีใจมากที่ได้มีโอกาสอ่านหนังสือเล่มนี้

ในหนังสือมีภาพประกอบทำให้ไม่รู้สึกเบื่อในการอ่าน ข้าพเจ้ามีความรู้สึกที่ติดหนังสือเล่มนี้เมื่อเริ่มเปิดอ่านตั้งแต่แรก ความรู้สึกเหมือนแต่ละหน้าแต่ละบรรทัดส่วนสะท้อนถึงความเป็นจริงของคนในปัจจุบัน มุมมอง ในความคิดความอ่านของคน คนเรามีชีวิตที่แตกต่างกันโดยสิ้นเชิง ทั้งความเป็นอยู่ ความรู้สึกนึกคิด สภาพแวดล้อมรอบตัวของเราเอง แต่สิ่งที่ทุกคนมีอยู่ในตัวเองเหมือนกันก็คือ ความกล้า ซึ่งบางคนยังไม่เคยนำออกมาใช้แม้เพียงสักครั้ง

แต่ละหน้าของหนังสือเมื่อเปิดอ่านทำให้ข้าพเจ้าได้ทราบถึงความอบอุ่นของผู้เขียนที่ต้องการสื่อออกมาให้ผู้ที่ยังหยิบหนังสือเล่มนี้ทราบว่า เมื่อคนเราเลือกหนังสือเป็นเพื่อน เพื่อนคนนี้จะให้ทั้งความรู้และประสบการณ์ เมื่อได้อ่านหนังสือเล่มนี้มาพอประมาณก็ได้ทราบเป้าหมายของผู้เขียนคร่าวๆ ว่าผู้เขียนต้องการสื่อความหมายออกมาในหลายแง่มุม คนในปัจจุบันไม่กล้าเผชิญต่อโลกภายนอกต่ออุปสรรคใดๆ ทั้งๆ ที่ยังไม่แม้แต่จะพยายามลุกขึ้นสู้ เพราะกลัวแค่คอยหวาดระแวงสายตาคนรอบข้าง คนหลายคนมีความคิดไม่เหมือนกัน ผู้เขียนต้องการให้ผู้อ่านได้ทราบถึงความคิดของตนเองและของคนในสังคม

หนังสือเล่มนี้ไม่ได้ทำให้เวลาว่างของข้าพเจ้าลดลงแม้แต่น้อยเพียงแต่กลับช่วยเติมเต็มเวลาว่างของข้าพเจ้าให้ได้ในความรู้บางส่วนที่ข้าพเจ้ายังไม่เคยรู้มาก่อนหรือผลอ้อมไป จะแปลกอะไรเมื่อข้าพเจ้าต้องการหนังสือเป็นเพื่อน และคิดว่าหนังสือเล่มนี้เป็นเพื่อนอีกเล่มหนึ่งของข้าพเจ้า ในตอนนี้ข้าพเจ้าชอบอ่านหนังสือนอกเวลามาก ทั้งเรื่องเศร้าและเรื่องสนุกสนาน มันให้ทั้งประโยชน์และความสุขกับข้าพเจ้า หนังสือทำให้ข้าพเจ้ามีจินตนาการในเรื่องต่างๆ อย่างไม่มีที่สิ้นสุด ทำให้บางครั้งข้าพเจ้าคิดว่าคนเราไม่จำเป็นต้องไปท่องเที่ยวที่ไกลๆ หนังสือเล่มเดียวก็สามารถพาเราไปเที่ยวได้ไกลแสนไกล

ข้าพเจ้าได้อ่านหนังสือเล่มนี้ใกล้จะจบแล้ว สายตากวาดไปเจอคำถามหนึ่งคำถาม “เธอหนีอะไรไหม” ข้าพเจ้าตอบกับตัวเองว่าหนีอะไร ในการทำทุกสิ่งทุกอย่างที่ตนตั้งใจแล้วไม่ประสบความสำเร็จ หรือทำสิ่งนั้นแล้วไม่เป็นที่น่าพึงพอใจ

ข้าพเจ้ารู้ทันทีว่าข้าพเจ้าคิดผิดไป เพราะนั่นคือบทพิสูจน์ในตัวข้าพเจ้า หรือคนทุกคนที่ประสบปัญหาให้เข้มแข็งขึ้นกว่าที่ข้าพเจ้าเป็นทุกวันนี้ ข้าพเจ้าใช้เวลาในการอ่านหนังสือเล่มนี้เพียง 1 ชั่วโมงเท่านั้น มันเร็วกว่างานข้าพเจ้าไม่รู้เลยว่าอ่านถึงหน้าสุดท้ายของเล่มแล้ว

สิ่งที่ข้าพเจ้ารู้และจดจำได้ ก็คือ เราท่านที่เป็นผู้ลิขิตชีวิตตัวเอง ทุกวันนี้เราจะอาศัยอยู่กับพ่อแม่ที่ให้คำแนะนำเรา ตลอดเวลา หรือคนรอบข้างที่มักให้ความช่วยเหลือเรานั้นเป็นสิ่งที่เราสามารถพึ่งได้ และนำไปปฏิบัติได้ในชีวิตประจำวัน โดยเราเป็นผู้ที่จะต้องตัดสินใจในการทำสิ่งนั้นเอง

ผู้เขียนได้ถ่ายทอดลงไปในเรื่องว่าคนเราอายุสั้นลงทุกวัน ทำให้ข้าพเจ้าได้รู้ว่าทุกวินาทีของข้าพเจ้ามีความหมาย ข้าพเจ้าควรทำวันนี้ให้ดีที่สุด ไม่ปล่อยให้เวลาล่วงเลยไป ข้าพเจ้าจึงควรทำวันนี้ให้ดีที่สุด ไม่ปล่อยให้เวลาล่วงเลยไป คนเราต้องมีก้าวที่กล้า เพื่อชีวิตที่ดีในวันข้างหน้า และใช้เวลาที่เหลืออยู่ให้คุ้มค่าที่สุดที่สุด เพราะเราไม่ทราบว่าเวลาของเราเหลือมากหรือน้อยเพียงใด ทุกคนคงอยากใช้เวลาของคนให้ได้มากที่สุด

ข้าพเจ้าคิดว่ายังไม่สายเกินไปที่ทุกคนจะกลับเข้าไปหาความกล้าของตนเอง ส่วนตัวของข้าพเจ้าจะเดินทางไปพิสูจน์ความกล้า และความฝันพร้อมกับทุกคน โดยมีหนังสือกล้าก้าว เป็นเพื่อนในการเดินทาง

หนังสือที่ข้าพเจ้าจะแนะนำเพื่อนๆ ต่อไปให้ลองสัมผัสอ่านคู่มือสักเล่มในยามว่าง ก็คือ ดอกหญ้า หนังสือเล่มนี้ผู้เขียนคือ ศิริพงษ์ จันทรหอม เป็นหนังสือที่มีสีสันสวยงามอีกเล่มหนึ่งที่ทำให้ข้าพเจ้าต้องหยิบออกมาอ่านหลังจากที่อ่านเล่มแรกจบไปแล้วเพียงไม่กี่ชั่วโมง ข้าพเจ้ารู้สึกได้ว่าหนังสือเล่มนี้ต้องการสื่อความหมายเรื่องของความรัก ชักจูงให้ผู้อ่านเปิดหนังสือออกอ่านด้วยมีข้อความว่า “เรามีอาจแยกชีวิตออกจากความรัก และมีอาจแยกความรักออกจากชีวิต” ข้าพเจ้านั่งดูแล้วก็คิดว่า เป็นความจริง คนเรามีอาจแยกความรักออกจากใจเราได้ อย่างน้อยคนเราก็ต้องมีความรักให้ตัวเอง และเจ้าความรักตัวเองนี้แหละจะเป็นเหตุให้โลกสวยงามและน่ากินทุกวัน

ข้าพเจ้าใช้เวลาอ่านเรื่องราวในหนังสือเล่มนี้ไปเรื่อยๆ โดยไม่รีบเร่ง เพราะในหนังสือมีทั้งภาพและจินตนาการของข้าพเจ้าผสมกันอยู่ด้วย เนื้อความในหนังสือเล่มนี้เขียนถึงความรักในหลายแง่มุม ทั้งความรักที่มีต่อบ้าน ต่อคนที่เรารัก ต่อธรรมชาติสิ่งแวดล้อมรอบตัวเรา คนเราในปัจจุบันมีแต่ความโลภเห็นแก่ตัว เอาแต่ได้ คนที่มีอำนาจล้นฟ้า มักมองผู้ที่ตัวเล็กกว่าเป็นเสมือนลูกไก่ในกำมือเท่านั้น ข้าพเจ้าจึงเห็นสมควรที่จะให้ทุกคนได้ลองหยิบหนังสือเล่มนี้ขึ้นมาอ่านในเวลาว่าง ข้าพเจ้ารับรองว่าหนังสือที่ข้าพเจ้าได้แนะนำนั้นคงไม่ไปทำลายเวลาว่างของท่านที่คิดจะลงมาสัมผัสความรักอันแท้จริง เหมือนกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้ารู้ว่าคนเรานึกคิดจะทำอะไรแล้วต้องคิดก่อนทำ เหมือนในหนังสือที่ผู้เขียนต้องการเขียนให้กำลังใจตัวละครในเรื่องให้สู้ต่อไปกับชีวิตที่แสนจะเศร้าและโหดร้ายนักสำหรับเขา

ข้าพเจ้านั่งอ่านหนังสือเล่มนี้ทีละตัว โคมไฟเล็กๆ ส่องแสงสว่างให้ข้าพเจ้าในยามคำนึงพร้อมกับความเงียบสงบ ว่าตัวละครในเรื่องมีแต่ความโศกเศร้า คิดถึง รำพึงรำพัน คิดถึงคนรัก บ้านที่ตนเองจากมานานแสนนาน การสูญเสีย การถูกคนบังคับชีวิต การคืนชนต่อสู้กับชีวิตที่ดูเหมือนจะไร้ค่าของตัวละคร ข้าพเจ้ายังอ่านก็ยังสนุกและเศร้าไปในอารมณ์เดียวกัน ข้าพเจ้ารู้สึกว่าคุณเขียนต้องการให้ผู้อ่านทุกคนที่ได้อ่านหนังสือเล่มนี้ซาบซึ้งไปกับตัวละครในเรื่องผู้เขียนจึงเลือกใช้วิธีการดำเนินเรื่องอย่างซ้ำๆ ไปกับตัวละคร เพื่อจะได้ทราบว่าตัวละครมีความทุกข์ทรมานมากน้อยเพียงใด

เนื้อหาในหนังสือเล่มนี้แบ่งออกเป็นตอนๆ เพื่อจะได้ให้ผู้อ่านหลายๆ คน ที่มีใจรักในการอ่านได้อ่านอย่างสะดวกสบาย แต่เนื้อหาเต็มไปด้วยคุณภาพที่มีอย่างกล่าวได้หมดภายในวันเดียว

หนังสือที่มีคุณภาพนั้นคนอ่านสามารถรู้ได้โดยไม่ต้องอธิบายออกมาให้ผู้อื่นเข้าใจ ก็เหมือนกับข้าพเจ้าที่มีอาจอธิบายออกมาได้เป็นประโยคยาวๆ ให้ผู้ที่ไม่ได้สัมผัสกับหนังสือได้รู้ว่าหนังสือเล่มนี้คืออะไร มีความหมายอย่างไร ทำให้ข้าพเจ้าสนุกเพลิดเพลินกับความคิดของผู้เขียนหนังสืออย่างไร

หนังสือ ดอกหญ้า จึงเป็นหนังสืออีกเล่มที่ข้าพเจ้าอยากให้เพื่อนๆ ได้ทดลองอ่าน

ข้าพเจ้าเชื่อว่าทุกคนที่มีชีวิตอยู่ในโลกใบนี้ย่อมมีความรักกันทั้งนั้น เพราะความรักเป็นส่วนช่วยให้ชีวิตของคนเรา  
 อื่น ข้าพเจ้าจึงขอฝากหนังสือทั้งสองเล่มไว้ในความรู้สึกนึกคิดของทุกคนให้ได้ลงสัมผัสกับหนังสือที่ข้าพเจ้าได้แนะนำ  
 หวังว่าทุกคนคงอยากสัมผัสกับความกล้า และความรักของหนังสือแต่ละเล่มที่ข้าพเจ้าได้ถ่ายทอดให้ทุกคนได้รู้

นายหัชชะ ประธารราษฎร์

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนชุมพลโพธิ์ชัย จ.หนองคาย

### การอ่านหนังสือคือการลงทุนที่ไม่ขาดทุน..

ผมเติบโตมาจากหมู่บ้านเล็กๆ แห่งหนึ่ง ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศ ท่ามกลางทุ่งนาผืนเล็กที่ล้อมรอบไปด้วยแมกไม้มานานาพรรณ และสวนยางพาราที่ขึ้นเป็นแถวอยู่รายรอบ ผมเคยเพาะต้นกล้ายางพาราในวันหยุดเสาร์อาทิตย์ และคอนหลังเลิกเรียนทุกๆ วัน โรงเรียนของผมอยู่ในตัวเมือง ผมจึงมีโอกาสได้พบเห็นถึงความเจริญก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยีต่างๆ มากมาย แต่สิ่งเหล่านี้กลับนำมาซึ่งความสับสนอลหม่านวุ่นวายของสังคมเมือง ทั้งสภาพอากาศที่เป็นพิษ น้ำเน่าเสีย ฯลฯ แต่ตรงข้ามกับบ้านผมที่เต็มไปด้วยความอุดมสมบูรณ์และความสวยงามทางธรรมชาติสายน้ำใสซึ่งหลั่งมาจากผาสูงตกกระทบหินแผ่ละอองความเอื่อยเพื่อแผ่กระจายเป็นฝอยๆ กระพือกับแสงแดดอันอบอุ่นอยู่รำไร มองแล้วชวนหลงใหล ในประกายความงดงามของสายรุ้งที่เรียงสลับเส้นสีกันเป็นวงโค้ง รายรอบไปด้วยเสียงหัวเราะของเด็กๆ พร้อมกับสภาพสังคมอันน่าอยู่ของชนบทที่ห่างไกลความเจริญ ที่เกือบจะไม่เหลืออยู่ให้เห็นกันเลยในสังคมไทยปัจจุบัน แต่สิ่งเหล่านี้ยังคงไว้ซึ่งความทรงจำอย่างไม่รู้ลืมของสองนักเขียนชื่อ มานพ แก้วสนิท และ ประสิทธิ์ มุสิกเกษม จนวันหนึ่งจินตนาการอันล้ำค่าของนักเขียนทั้งสองท่านนี้ได้ถูกถ่ายทอดความรู้สึก ผ่านปลายปากกาสู่กระดานข่าวสืออาบบริสุทธ์ที่ประจบเนียนไปด้วยเสียงหัวเราะ และคราบน้ำใจที่เบ่งบานเต็มทีเรียงแผ่นต่อกันจนเป็นรูปเล่ม จนถูกกล่าวขานกันว่า *ชนบทที่รัก และชีวิตบ้านบู่* ทำให้เยาวชนคนไทยทุกคนมีโอกาสได้สัมผัสความรู้สึก และได้เรียนรู้ถึงสภาพความเป็นอยู่ของผู้คนในชนบทที่ห่างไกลความเจริญ แต่ไม่เคยห่างเหินกับความมีน้ำใจเอื้อเฟื้อกัน

ด้วยความตระหนักถึงคุณค่าของหนังสือ ที่เปรียบดังอัญมณีทางปัญญาอันล้ำค่าอย่างมหาศาล ที่ถูกถ่ายทอดมาจากจินตนาการของบุคคลคนหนึ่ง บวกกับความรู้สึกรักในการอ่าน ความอยากรู้อยากเห็น รวมทั้งความรู้สึกลึกซึ้งที่มีกับหนังสืออันทรงคุณค่าเล่มนี้ อีกทั้งได้เล็งเห็นถึงคุณค่าและความสำคัญของการอ่านหนังสือ ที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตของเยาวชนไทย ผมใคร่อยากจะแนะนำ ถ่ายทอดจินตนาการและความรู้สึกที่มี ไม่ว่าจะเป็นความสนุกสนานเพลิดเพลิน หรือแม้กระทั่งความเวทนาอันน่าสงสาร ความน้อยเนื้อต่ำใจของตัวละครที่ผมได้รับจากการอ่านหนังสือทั้งหมด โดยการถ่ายทอดความรู้สึกผ่านงานเขียนฉบับนี้ เพื่อสนับสนุนให้เยาวชนไทยทุกคนรักการอ่าน เพราะการอ่านหนังสือมีประโยชน์ต่อเราหลายประการ ไม่ว่าจะเป็นการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ เป็นคนรอบรู้ที่หลากหลาย ช่วยให้คนเราเฉลียวฉลาดมีไหวพริบที่ดี ยิ่งอ่านมากยิ่งรู้มาก และยังเป็นการเปิดโลกทัศน์ของเราเองให้กว้างไกลขึ้น ถึงแม้จะไม่มีโอกาสได้ท่องเที่ยวไปไหนไกลๆ แต่ถ้าเราเปิดโลกของเราด้วยการอ่านหนังสือมากขึ้น แค่นี้ก็เปรียบเสมือนกับว่าเราได้ท่องเที่ยวไปในดินแดนต่างๆ มากมายเหล่านั้นแล้ว และผมก็เชื่อว่าใครก็ตามที่ได้อ่านความรู้สึกสนุกสนานที่ได้จากการอ่านหนังสือของเราไปไม่ได้ ถึงได้ก็ไม่หมด...

ในท่ามกลางความสับสนวุ่นวายของสังคมเมือง ในอีกมุมมองของสังคมหนึ่งที่ยังคงวิถีชีวิตอย่างเรียบง่ายและมีความสุข ท่ามกลางธรรมชาติอันแสนสวยงาม ใครๆ ก็กล่าวกันว่า *ชนบทที่รัก* ถูกเรียบเรียงและถ่ายทอดโดย มานพ แก้วสนิท ด้วยความโดดเด่นทางด้านวรรณกรรมที่ทรงคุณค่าจึงได้รับความสนใจจากผู้อ่านอย่างกว้างขวาง จนถูกจัดพิมพ์ขึ้นถึงสี่ครั้งด้วยกัน

เรื่องราวชนบทอันเป็นที่รักถูกถ่ายทอดจินตนาการออกมาในรูปแบบเรื่องสั้นที่นำเสนอไว้เป็นตอนๆ ไม่ว่าจะเป็นวิธีการดำรงชีวิตในชนบท เช่น ในตอนการเกี่ยวข้าว, เฝ้าชิงในนา, งานฉลองทุ่ง, เฝ้าถ่าน, หนาน้ำ-น้ำท่วม, คีนหนึ่งของหน้าหนาว, มันมากับสายน้ำ ฯลฯ การละเล่นพื้นบ้านของเด็กๆ เช่น ม้าหางแดง, ราวที่ขาดลอย, ฉัดชนไก่, จับโพง, จากปากบึงถึง



ขิงราว, ตะลุมโรงเล็ก ฯลฯ และอาหารจานโปรดจากป่า เช่น ส่องไฟอิงมุสั้ง, ขอนไข่มดแดง, ช้างเหยียบฟ้าครอบ, คลั่นนกคุ้ม เป็นต้น

เรื่องราวทั้งหมดเหล่านี้เปิดฉากขึ้นด้วยการละเล่นพื้นบ้านที่สนุกสนานจะน่ารักของเด็กๆ ที่ชอบเรียกติดปากว่า ม้าหางแดง นั่นเอง โดยเหล่าเด็กๆ ผู้นำรักทั้งหลายในชนบททั้งหลายกันคือ จุก จอม เปี้ยก จ้อย สา และแสง ที่จะมาอบความสนุกสนาน แฝงความน่ารักที่แตกต่างกันออกไปคนละแบบ ถึงแม้จะเข้าไปบ้างในบางครั้งแต่นั่นก็อาจเป็นพรานนิสัยของเด็กผู้ชายเขา เล่นกัน แต่ที่สำคัญความสนุกสนานเหล่านี้จะมีความโดดเด่นไม่ได้ ถ้าไม่ใช่เพราะผู้เขียนเองที่ได้ถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกของเด็กๆ ให้ออกมามีชีวิตชีวาได้ถึงเพียงนี้

เด็กๆ เหล่านี้มักใช้บริเวณลานดินในหมู่บ้านที่ถูกลมกลบจนราบเรียบหาความสนุกสนานเล่นกัน หรือแม้แต่กลางทุ่งก็เออะ เพราะช่วงนี้เป็นฤดูหลังการเก็บเกี่ยว ลมทุ่งพัดแรง เด็กจึงชวนกันออกมาปล่อยว้าวเล่นกัน ทุ่งนาจึงไม่เคยขาดผู้คนเสียงร้องไหวกเหวกของเด็กๆ ดังอยู่ไม่ขาดระยะด้วยความสนุกสนาน ท้องฟ้ากลาดเกลื่อนไปด้วยว่าวนานาชนิดสีสันสวยงาม ดังเช่นว่านก ว่าปลา ว่างู และว่าวปักเป้า ลีลาการไต่ลมของว่าวแต่ละตัวก็โดดเด่นไม่แพ้กัน โดดเด่นอวดความสวยงามอยู่บนท้องฟ้า ทำเอาเด็กๆ กรีดร้องเกรียวกราวดังลั่นไปทั่วทุ่ง แต่ความสนุกสนานเหล่านี้เด็กๆ ไม่เคยต้องทำให้ผู้ใหญ่เดือดร้อน

ด้วยความโดดเด่นของการใช้ภาษาได้อย่างยอดเยี่ยม วรรณกรรมเล่มนี้จึงดูเหมือนมีชีวิตชีวา อ่านแล้วไม่เบื่อคือนอกเสียจากอารมณ์ขันที่ผู้แต่งได้สอดแทรกไว้เป็นช่วงๆ ด้วยความสามารถเฉพาะตัวที่สามารถบรรยายฉากที่ได้อารมณ์แฝงความน่ารักน่าเอ็นดูไว้ตลอดเรื่อง ดังเช่นในฉากหนึ่งของตอนที่มิชื่อ่ว่า เกี้ยวข้าว ที่พรรณนาว่า “เดือนสี่มาถึง ข้าวรวงทองพลีลวมอยู่ในทุ่ง นาบางทุ่งข้าวล้มลู่ ด้วยรับน้ำหนักรวงข้าวไม่ไหว ลมทุ่งพัดอยู่ตึงๆ แคลเปรี้ยงฟ้าป่านหวัจะแตก จุกเดินตามหลังแม่ไปด้อยๆ บนคันนาที่กวานไปมา” นอกจากนี้ยังได้แฝงข้อคิดไว้เตือนสติเด็กชนทั้งหลาย ในตอนที่จุกและจอมผลออกไปขโมยแดงโมของลุงลง กับตอนที่มิชื่อ่ว่า นักขโมยน้อย ที่สอนไว้ว่า “สัญญาอยู่กับลุงนะว่าจะไม่หัดลักเล็กขโมยน้อยอีก มันไม่ดีไอ้หลานชาย เดี่ยวจะติดนิสัยไปจนถึงผู้ใหญ่”

เรื่องราวความสนุกสนานยังไม่ได้จบลงเพียงเท่านี้ นี่เป็นเพียงแค่เศษเสี้ยวของความรู้สึกที่ได้รับจากการอ่านเท่านั้น ชนบทที่รัก ยังรอให้ทุกคนมาดำเนินเรื่องราวต่อ ความเอื้ออาทรต่อกันและเรื่องราวของความดีงามถูกเรียบเรียงโดยมณฑ พแก้วสนิท ยังรอเยาวชนชาวไทยมาสานต่อวัฒนธรรมและความดีงามของชาวชนบทให้คงอยู่ และตราตรึงอยู่ในหัวใจนักอ่านทุกท่าน

ความขากจนมันช่างเป็นสิ่งที่เลวร้ายเสียจนทำให้อารมณ์ของเด็กผู้เล่าเรื่องราวคนหนึ่งต้องหมกหมุ่น ชาติโอกาสทางการศึกษา เรื่องราวของเด็กก่อนวัยรุ่นคนหนึ่งที่เขาคงพลัดพรากจากเพื่อนฝูงทั้งญาติสนิทมิตรสหาย จนถูกตัดขาดจากโลกภายนอก เพื่อย้ายถิ่นฐานตามครอบครัวเข้ามาอาศัยอยู่ในป่า “กลาย” เด็กผู้เล่าเรื่องราวได้แต่พุดพลบใจตัวเองและนิยามให้กับชีวิตใหม่ของเขาว่า *ชีวิตที่ว่างเปล่า* เป็นที่มาของหนังสือสุดโปรดเล่มนี้ ถูกเรียบเรียงและถ่ายทอดโดยนักเขียนอย่าง ประสิทธิ์ มุกสิกเกษม โดยใช้ตัวละครนามว่า กลาย มาถ่ายทอดความรู้สึกของผู้ที่มีจิตใจอันอ่อนโยน ที่ต้องมาพบเจอกับเหตุการณ์อันน่าเวทนาของสัตว์ที่ถูกฆ่าตายต่อหน้าต่อตาไม่เว้นแต่ละวัน เพื่อแลกกับอาหารประทังชีวิตไปวันๆ เธอจะรู้สึกอย่างไรกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

นี่คือสิ่งที่ผู้เขียนแฝงไว้ในเรื่องพร้อมที่จะให้ผู้อ่านได้รู้จักคิดหวนหาแง่มุม เพื่อหาหนทางในการช่วยกันอนุรักษ์สัตว์ป่า ทำให้หนังสือเล่มนี้ได้รับรางวัลดีเด่นเมื่อปี พ.ศ. 2521 มาอย่างภาคภูมิใจ

เรื่องราวของเด็กผู้เล่าเรื่องราวนี้เริ่มต้นขึ้นเมื่อเธอย้ายเข้ามาอาศัยอยู่ในป่าแห่งใหม่ๆ กลายเรียนจบเพียงชั้น ป. 4 เธอก็ต้องหยุดเรียนเพราะฐานะทางบ้านย่ำแย่ ครั้งหนึ่งเธอเคยบอกกับด้อยเพื่อนรักของเธอว่าจะเรียนต่อโรงเรียนเดียวกัน แต่ความหวังของกลายต้องสลายเมื่อพ่อบอกกับกลายว่า “อย่าเรียนเลขลูก เราไม่มีเงิน” กลายจึงกับกลั่นน้ำตาไหลไว้ไม่ได้



จากมือที่เคยจับปากกา กลับต้องมาจับเครื่องมือล่าสัตว์ซึ่งมันไม่ใช่สิ่งที่กลายคาดฝันไว้ในอนาคตของเธอแม้แต่ครั้ง ที่ กลายออกล่าสัตว์กับพ่อ กลายทนไม่ได้กับสภาพความเจ็บปวดทรมานทรมานของสัตว์นานาชนิดที่ถูกล่า ทั้งนกกินน้ำ, ไก่ป่า, หมู ป่า, เม่น, กระงะ หรือแม้แต่ลูกชะนีตัวเล็กๆ ก็ไม่เคยเว้น

ตอนที่ผมสลบใจที่สุดเห็นจะเป็นตอนที่พ่อของกลายยิงแม่ชะนีตาย เพื่อเอาลูกตัวเล็กๆ ไปแลกกับเงินเพียง 60 บาท แต่พลาดทำไปถูกลูกชะนีด้วย ทำเอาหัวใจของกลายหล่นวูบหน้าคาหม่นหมองและพูดกับพ่อว่า “เมื่อไหร่หนอคนเราจะเลิก รังแกสัตว์ เลิกล่าสัตว์สักที ต้องรอให้สัตว์สูญหายไปจนหมดป่าเขียวหรือถึงจะคิดได้” ก่อนที่กลายและพ่อจะเดินหนีความ ตายอย่างน่าเวทนาของชะนีแม่ลูกคู่ นั้น

อยู่มาวันหนึ่ง ครูรุ่งโรจน์ได้พาเพื่อนครูเข้ามาพักแรมในป่าแห่งนี้ และได้ปรึกษากับพ่อของกลายว่า ควรจะให้ กลายกลับไปเรียนต่อ ส่วนเรื่องเงินและที่พักจะจัดการให้เอง ด้วยความดีใจกลายจึงขอบคุณครูรุ่งโรจน์ก่อนใคร แสงเทียน ในหัวใจที่จวนจะกลับทอประกายแสงสว่างขึ้นมากลางหัวใจอีกครั้ง แล้ววันพรุ่งนี้ ชีวิตของกลายก็คงจะได้พบกับเส้นทาง สายใหม่ที่สุดสวยกว่าเส้นทางจำเจสายเก่า ผมคิดว่า “ตะวันลับขอบฟ้าได้ ก็ยอมเปล่งแสงรับอรุณได้” และถ้าวันพรุ่งนี้ กลาย จะกลับมาแต่งเครื่องแบบนักเรียนอย่างเด็กคนอื่นๆ อีกครั้งก็เห็นจะไม่แปลกอะไร

การอ่านนอกจากจะมอบความสนุกสนานรื่นเริงบันเทิงใจให้กับตัวเราแล้ว ยังเป็นการสร้างลักษณะนิสัยให้เป็นคน รักการอ่านที่ดีด้วย เพราะหนังสือเปรียบดังอัญมณีอันล้ำค่า คนที่รู้จักไขว่คว้าเท่านั้นจึงจะเข้าถึงขุมทรัพย์อย่างแท้จริง แต่ก็ เป็นที่น่าเสียดายที่ผลการวิจัยออกมาว่า คนไทยอ่านหนังสือ โดยเฉลี่ยต่อคนต่อปีแล้วไม่ถึงสองบรรทัดด้วยซ้ำ เพราะบางคน บอกว่าไม่มีเวลา ทั้งๆ ที่ทุกคนก็มีเวลา 24 ชั่วโมง การอ่านหนังสืออาจจะต้องลงทุนบ้าง แต่การอ่านหนังสือก็ไม่เคยทำให้เรา ขาดทุน

เยาวชนคนไทยเอ๋ย เรามาเติมพลังให้สมองของเราด้วยการอ่านหนังสือกันเถอะครับ ทั้งหมดนี้เป็นความคิดเห็น และความรู้สึกรักของตัวผมเพียงผู้เดียว ทั้งนี้ก็ขึ้นอยู่กับดุลพินิจของท่าน...

ค.ญ. ทิฆัมพร เค้นโยธา

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนกาวีละวิทยาลัย จ. เชียงใหม่

### มาอ่านหนังสือกันเถอะ!

คำว่า "หนังสือ" เป็นคำที่เพื่อนๆ ทุกคนอาจจะเคยฟังจนชินหู และเพื่อนๆ บางคนอาจจะรักและชอบอ่านหนังสือ แต่สำหรับบางคนที่ไม่ชอบอ่านหนังสือนั้น ถ้าได้ลองอ่านหนังสือสองเล่มที่ข้าพเจ้าเคยอ่านมาแล้วรับรองว่าจะชอบอ่านหนังสือขึ้นมาเลยทีเดียว แม้ว่าหนังสือสองเล่มนี้จะเป็นเรื่องสั้นที่ไม่ค่อยมีภาพประกอบสักเท่าใด แต่ก็ป็นหนังสือที่เพื่อนๆ จะได้รับความเพลิดเพลินไปกับจินตนาการอันไร้ขีดจำกัดที่ผู้แต่งได้บรรจงคิดเรื่องราวต่างๆ มาเป็นตัวหนังสือ คิฉันจึงอยากนำหนังสือที่กล่าวข้างต้นมาแนะนำให้เพื่อนๆ คนได้อ่าน โดยเฉพาะกับเพื่อนที่ไม่ชอบอ่านหนังสือเลย

หนังสือเล่มแรกที่ยากจะแนะนำคือเรื่อง น้องเล็กที่แสนซน ซึ่ง มานพ แก้วสนิท นักเขียนวรรณกรรมคนสำคัญของแผ่นดินได้ได้บรรยายถึงเด็กคนหนึ่งที่มีชื่อว่า "น้องเล็ก" หรือ "มั่ง" แต่ในที่นี้ข้าพเจ้าขอเรียกว่า "น้องเล็ก" เขาเป็นเด็กผู้ชายคนหนึ่งที่ชอบมาก แต่ในความซนเหล่านั้นแฝงไปด้วยความสุข ที่ใครก็ตามที่ได้อ่าน บางครั้งก็อาจจะอดไม่ได้ที่จะอ้าปากหัวเราะจนขากรรไกรค้าง หรือในบางตอนที่เพื่อนๆ ก็อาจจะต้องหยิบผ้าเช็ดหน้ามาซับน้ำตาที่ไหลจนเอ่อล้นเลยทีเดียวได้ เช่น ในตอนที่พี่สาวและน้องสาวของน้องเล็กมากคือตอนที่น้องเล็กมีความรักไปแอบชอบเด็กผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งเรียนอยู่ห้องตรงกันข้าม ทุกๆ วันน้องเล็กจะเอาดอกไม้ไปวางไว้ในโต๊ะของเด็กผู้หญิงคนนั้น เด็กผู้หญิงคนนั้นก็ดูเหมือนจะมีใจให้เหมือนกัน แต่มีเหตุการณ์บางอย่างที่ทำให้ความรักของน้องเล็กต้องเปลี่ยนไป อยากทราบไหมว่าเพราะอะไร? ถ้าอยากรับก็ต้องรีบไปอ่านหนังสือเล่มนี้กันแล้วล่ะ! คิฉันขอรับประกันเลยว่าถ้าได้อ่านหนังสือเล่มนี้แล้วจะต้องไม่ผิดหวังแน่นอน

และนอกจากหนังสือเล่มนี้จะมีมีความสุขแล้วยังมีเกร็ดความรู้เล็กๆ น้อยๆ ที่เพื่อนๆ จะสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ เช่น ในตอนที่น้องเล็กกับเพื่อนกลุ่มที่ชื่อจูนที่ ป. 6 ที่ไปได้เข้าค่ายพักแรมลูกเสือ จึงได้พากันเลียนแบบพวกพี่ๆ บ้างโดยการไปเข้าค่ายที่ป่าหลังโรงเรียนกันเอง ขณะที่กำลังนอนหลับกันอยู่นั้น ไฟที่ก่อทำอาหารนั้นได้เกิดลุกขึ้น น้องเล็กกับเพื่อนๆ จึงรีบพากันดับไฟ แต่ดับเท่าไรมันก็ไม่ยอมดับ จนลุกลามไหม้โรงของโรงเรียนเห็นเข้าจึงรีบใช้จอบคุ้ยเศษใบไม้ใบหญ้าให้แยกออกจากกันเป็นแนวกันไฟ ไฟจึงมอดลง ลุงพุ่มบอกว่า "อย่าล้อเล่นกับไฟเป็นอันขาด ไม่ซัดก้านเดียวอาจเผาเมืองได้ทั้งเมือง" คิฉันก็เห็นด้วยกับลุงพุ่มเพราะไฟสามารถเผาผลาญทุกอย่างที่ขวางหน้ามัน ขอเพียงเชื่อเพลิงไฟก็สามารถเผาทุกอย่างได้ และยังมีเกร็ดความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมประเพณีของภาคใต้ คือวันชักพระ หรือ "วันลากพระ" ซึ่งเป็นสิ่งที่เราควรทราบ

หนังสือเล่มนี้ไม่เพียงแต่มีความสุขสนุกสนาน มีเกร็ดความรู้เท่านั้น แต่ยังมีข้อคิดคติสอนใจหลายๆ เรื่องด้วย แต่ในที่นี้ขอยกมาเพียงเรื่องเดียว คือ เรื่องที่น้องเล็กชอบรับผิด เรื่องมีอยู่ว่าน้องเล็กมีเพื่อนสนิทคนหนึ่งชื่อ โด้ง โด้งไม่ชอบครูคนหนึ่งที่เขาไปชอบเขาเกินเหตุ เขาจึงแกล้งแค้น โดยการให้หัวเข็มขัดนักเรียนชุดสีรุ้งของครูคนนั้น น้องเล็กก็อยู่ในเหตุการณ์นั้นด้วยแต่น้องเล็ก ไม่ได้เป็นคนลงมือทำผิด เมื่อครูใหญ่ทราบเรื่อง จึงเรียกเด็กๆ มาสอบถามหาความจริง แต่เด็กๆ ก็ไม่ยอมรับภาพ จนครูผู้ครุฑะสนิทของเด็กๆ สอบถามความจริง น้องเล็กจึงยอมรับสารภาพแทนเพื่อน แล้วบอกว่า "มีใครบางคนบอกอย่าให้บอกครูใหญ่ว่าพวกเราทุกคนทำ" เพื่อนๆ คงสงสัยว่าทำไมน้องเล็ก เด็กที่อายุไม่ถึง 10 ขวบ ยังกล้ารับผิดชอบที่ตนเองไม่ได้ทำ นั่นก็เพราะว่าน้องเล็กรักเพื่อนของเขามาก และเขาไม่อยากจะให้เพื่อนของเขาต้องลำบากเกินไปในการชดใช้ค่าเสียหาย นี่เป็นเพียงส่วนหนึ่งของข้อคิดคติสอนใจที่คิฉันได้จากเรื่องนี้

ความจริงหนังสือเล่มนี้มีเนื้อหาสาระที่น่าสนใจอีกมากมาย แต่เอาเป็นว่าลองไปอ่านหนังสือเล่มนี้ดู รับรองว่าเพื่อนๆ จะไม่ผิดหวังแน่ หนังสือเล่มนี้มีราคาเพียงเล่มละ 100 บาท เท่านั้น คิดว่าที่เพื่อนๆ จะไปซื้อหนังสือการ์ตูนมาอ่าน เพราะนอกจากจะเสียเงินเปล่าๆ แล้ว ยังเสียเวลาอีกด้วย

เล่มที่ 2 ที่อยากจะแนะนำคือเรื่องเกี่ยวกับเด็กเช่นกัน แต่เป็นเด็กผู้หญิงที่ชนไม่แพ้กับน้องเล็กเลย นั่นก็คือเรื่อง แก้วจอมซน ซึ่งผู้แต่งท่านหนึ่งที่ใช้ชื่อว่า “น่วนแก้ว” ได้แต่งขึ้นมา หนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือที่อ่านแล้วสนุก เหมาะกับการคลายเครียด เพราะถ้าใครได้อ่านหนังสือเล่มนี้ต้องฮาไปตามๆ กัน โดยหนังสือเล่มนี้ได้บรรยายถึงเด็กผู้หญิงคนหนึ่งที่มีชื่อว่า เธอชื่อ “แก้ว” แก้วเป็นเด็กผู้หญิงที่มีนิสัยซนแบบพิลึก ความซนของแก้วแฝงไปด้วยความหวังดีที่ส่วนมากความหวังดีที่แก้วหยิบยื่นให้ผู้อื่นจะกลับกลายมาเป็นความวุ่นวายที่ใครๆ ก็ต้องปวดหัวไปตามๆ กัน อย่างเช่นตอนที่พ่อแม่ของแก้วไปธุระที่ต่างจังหวัด จึงให้พี่หนูมาอยู่เป็นเพื่อนและให้ช่างมาติดกลอนประตูเพราะช่วงนั้นขโมยชอบขึ้นบ้านแถวๆ บ้านแก้วมาก ระหว่างที่ช่างมาติดประตู แก้วรู้สึกช่างติดกลอนประตูน้อยเกินไปจึงให้ช่างติดกลอนประตูเพิ่มบานละห้ากลอน เมื่อพ่อแม่แก้วกลับมาต่างตกตะลึงในความหวังดี (ไม่ดี) ของแก้วที่มอบให้พ่อแม่ อย่างเช่นแก้วเคยได้รางวัลในความหวัง (ไม่ดี) ด้วยไม้หวายที่ฟาดลงบนร่างกายหรือการดุด่าตัวเอง

ความจริงแก้วก็เป็นคนที่มีจิตใจที่นำเอาเป็นตัวอย่างบ้างเหมือนกัน นั่นก็คือแก้วเป็นคนที่มีความรัก แก้วจะรักทุกคนแม้กระทั่งสุนัขที่ไม่ใช่ของตัวเอง เป็นคนมีมนุษยสัมพันธ์ดีกับทุกคน เข้ากับคนง่าย นอกจากนั้นยังมีความสัตย์ซื่อที่นำเอาเป็นแบบอย่าง และบางครั้งที่แก้วทำผิดแก้วก็จะยอมรับผิดโดยทันที ที่สำคัญแก้วไม่เคยโกรธใครเลยนอกจากฮึดซึ่งในเรื่องแก้วจอมซน จะบรรยายถึงสาเหตุที่แก้วกับฮึดโกรธกันว่าเกิดมาจากสาเหตุอะไร ถ้าเพื่อนๆ อยากทราบเพื่อนๆ ก็คงต้องลองไปอ่านกันเองแล้ว

หนังสือทั้งสองเล่มที่ฉันแนะนำเป็นหนังสือที่เหมาะสมสำหรับคนทุกเพศทุกวัย เป็นหนังสือที่สามารถคลายเครียดได้ เพราะมีความสนุกภายในตัว ใครที่อ่านต้องหัวเราะไปตามๆ กัน ความเครียดที่สะสมมาก็หายเป็นปลิดทิ้ง และเป็นหนังสือที่มีข้อคิดภายในตัวที่สามารถเตือนสติเพื่อนๆ ได้ นอกจากนั้นยังฝึกตัวเพื่อนๆ ในการรักการอ่านอีกด้วย ถ้าเพื่อนๆ คนใดไม่ชอบอ่านหนังสือถ้าอ่านหนังสือสองเล่มนี้ขอรับรองว่าจะชอบหนังสือเล่มนี้เลยทันที

ฉันขอแนะนำให้เพื่อนทุกคนหันมาสนใจการอ่านให้มากขึ้น อ่านหนังสืออะไรก็ได้ที่คิดว่ามีประโยชน์ต่อเพื่อนๆ เพราะหนังสือนอกจากจะทำให้คนฉลาดแล้วยังเป็น บันไดขั้นแรกเพื่อฝึกฝนนิสัยรักการอ่าน และข้อสำคัญควรเลือกอ่านหนังสือที่มีประโยชน์ต่อตนเองเช่น หนังสือเรื่องน้องเล็กที่แสนซน หรือ หนังสือเรื่องแก้วจอมซน อย่าลืมว่ายิ่งอ่านยิ่งฉลาด เพราะฉะนั้นเรา “มาอ่านหนังสือกันเถอะ”